ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 225
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΜΑΪΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ
ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50.— » Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΚΕΡΑΣΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Ἡ κυρία Ὀρτένσια δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ καλοῦ φίλου της κ. Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευθῇ.

—Δὲν ἐκάματε καθόλου καλά, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ μοῦ κρύψετε τὴν ἀπόφασί σας. Νομίζατε πῶς θὰ λυπηθῶ; Ὤ, ὄχι δὲν θὰ ἤμουν τόσο ἐγωΐστρια.

—Δὲν σᾶς τὸ ἔκρυψα. Ἀλλὰ σεῖς δὲν μοῦ εἴπατε τίποτε σχετικῶς καὶ γι' αὐτὸ ἐσιώπησα.

—Καὶ πῶς ἐπήρατε αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν; Γιατί νὰ παντρευθῆτε;

—Διότι, ἀγαπητή μου, ἐπεθύμησα ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχία καὶ θέλω ν' ἀφήσω πιὰ τὶς ἐρωτικὲς ἱστορίες, τὰ κόρτε, τὰ ραντεβοῦ, τὰ πείσματα καὶ τὶς ζηλοτυπίες. Βαρέθηκα. Δὲν θέλω νὰ ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὴς φίλες μου καὶ θὰ πάψω πιὰ νὰ εἶμαι τὸ παιχνιδάκι τους. Τώρα θὰ πάψω πιὰ νὰ τριγυρίζω στὰ ξένα σπίτια καὶ θὰ περιορισθῶ στὸ δικό μου.

—Δὲν ξέρετε τί λέτε, ἀγαπητέ μου. Θέλετε ν' ἀποκτήσετε τὴν ἡσυχία καὶ ... παντρεύεσθε Κι' ἂν ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾷ; Τί θὰ κάμετε; Θὰ ἡσυχάσετε;

—Αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ συμβῇ, διότι ἐγὼ ξέρω τὶς γυναῖκες.

—Ἔχετε λάθος. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ξέρουν τὶς γυναῖκες, κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει τὴν γυναῖκα του. Διότι αὐτή, φίλε μου, θὰ σᾶς γνωρίσῃ πρώτη καὶ θὰ σᾶς φέρῃ στὰ νερά της.

—Φυσικά, δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ συμβουλεύσετε νὰ παντρευθῶ...

—Ἀπεναντίας. Βλέπεις ὅτι δὲν σοῦ κάνω σκηνὲς οὔτε θλιβερὰ *ταμπλώ*, ὅπως νομίζεις. Εἶμαι ἥσυχη, ἀλλὰ θλίβομαι διότι ὁ ἔρως μας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε αἰώνιος, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι μεγαλήτερή σου... Νομίζω ὅμως ὅτι ἔχω κάθε δικαιωμά νὰ σοῦ διαλέξω ἐγὼ τὴ γυναῖκα ποὺ πρέπει νὰ πάρῃς. Πρέπει νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ κάτι τι σ' αὐτὸ το γάμο.

—Καταλαβαίνω: θὰ μοῦ προτείνετε τὴν κόρη σας.

—Τὴν κόρη μου! Ὤ! ὄχι! αὐτό θὰ ἦταν πολὺ πρόστυχο ἐκ μέρους μου. Ἂς μιλήσουμε ὅμως σοβαρὰ γιὰ το μέλλον σας καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

—Σᾶς παρακαλῶ, πρὸ παντὸς νὰ μὴ μοῦ μιλήσετε για τὰ κοριτσόπουλα. Δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς ἁγνὲς παρθένες ποὺ ἔχουν τὴν ἁγνότητα καὶ τὴ λευκότητα τοῦ κρίνου.

—Δεν σᾶς ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ παντρευθῆτε αὐτὴ ποῦ θέλετε σεῖς. Τί θὰ πῇ ἡ οἰκογένειά σας, οἱ συγγενεῖς σας, ὅταν δώσετε τὸ ὄνομα σας σὲ μιὰ θεατρίνα; Ἄκουσέ με καλά, Ροβέρτε, ἡ Κική ποῦ θέλεις νὰ πάρῃς γυναῖκα σου, ἔχει στὴ ζωή της χίλιες δυὸ ἐρωτικὲς ἱστορίες καὶ ἄλλαξε ἄλλους τόσους ἐραστάς. Ἂν τὴν πάρῃς δὲν θὰ εἶσαι ὁ σύζυγός της ἀλλὰ ὁ τελευταῖος ἐραστής.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκω κι' ἐγώ, νὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό μου. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ὁ πρῶτος ἐραστής, μιᾶς γυναικας δὲν σημαίνει τίποτε. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ κατορθώσῃ νὰ γίνῃ ὁ τελευταῖος της ἐραστής. Καὶ ἔχω πλειστους λόγους νὰ πιστεύω ὅτι μὲ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Κική, ὡραία, ἀλέγρα, εὐγενική, μορφωμένη καὶ ἔξυπνη, θὰ ἔχω κάθε εὐχαρίστησι στὴ ζωή μου. Ἂν παντρευόμουν ἕνα ἀπο τὰ κοριτσόπουλα τῆς τάξεώς μου θὰ ἔπαιρνα βέβαια ἕνα ἁγνὸ καὶ ἄγγιχτο σωματάκι, τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ τὸ περιτριγύριζαν μύριοι κίνδυνοι: Θ' ἀγωνιζόμουν νὰ τὴν συγκρατήσω καὶ θὰ ὑπέφερα. Μὴ γνωρίζοντας τὸν κόσμο, θὰ ζητοῦσε νὰ τὸν μάθῃ μαζῆ μ' ἕναν ἐραστή, ἐνῷ ἡ Κικὴ ἐγνώρισε τὸν κόσμο κι' αἰσθάνεται τώρα τὴν ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσῃ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν παντρεύομαι κι' εὐχαριστοῦμαι στὴν ἰδέα ὅτι θὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἐραστής της.

Ο ΑΤΤΙΚ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 29ην τρέχ. εἰς τὸν παρὰ τῷ Δαφνίῳ ἱερὸν ναόν, ὁ κ. Ἰωάννης Φ. Ζάγκας ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ χαριτωμένο ἀγγελουδάκι τοῦ γυναικαδέλφου του κ. Νικολάου Γ. Κορώνη ὀνομάσας αὐτὸ Ματίνα. Μετὰ τὸ μυστήριον ἐπηκολούθησε γλέντι μέχρις ἑσπέρας. Εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον εὔχομαι νὰ τοὺς ζήσῃ.

Πειραιεὺς — *Rêve-Fleuri*

Η ΠΟΛΗΑ ΚΑΙ Η ΝΕΑ

Ὁ φεμινιστὴς κύριος μοῦ ἔδειξε μιὰ κυρία ποὺ περνοῦσε βιαστικὰ στὸ δρόμο.

Πῶς μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μοῦ εἶπε. Εἶνε νέα γυναῖκα.

—Δηλαδή;

—Νά, εἶνε γυναῖκα μὲ δίχως προλήψεις. Εἶναι ἐλευθέρα. Ἐργάζεται καὶ ζῇ σὰν ἄντρας. Ἔχει ἕνα σκοπόν. Δὲν εἶναι σὰν τὴν γυναῖκα τὴν παληά.

—Πῶς εἶνε ἡ παληά;

—Μιὰ κούκλα ποῦ ζῇ γιὰ νὰ τρέχῃ στὰ μαγαζιά, ποὺ τὸ ὄνειρό της εἶναι ἕνα φτερό, ἕνας φιόγκος. Ἐνῷ τὸ ὄνειρον αὐτῆς εἶνε...

Τί εἶνε;

—Κάτι ἀνώτερον, κάτι ὑψηλότερον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν πέρασε μιὰ κομψὴ κυρία. Ὁ φεμινιστὴς ἔσπευσε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ:

Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ παληὰ γυναῖκα.

—Μὰ δὲν βλέπω διαφορὰν τοῦ εἶπε.

—Ποῦ θέλεις νὰ τὴν δῇς τὴ διαφορά; μοῦ ἀπήντησε. Ἡ διαφορὰ εἶνε στὴ σκέψι στὴν ἐσωτερικότητα. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ὁ σκοπὸς ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ματαία ἐπίδειξις, ἡ τουαλέτα, ὁ χαμένος καιρός.

—Εἶμαι περίεργος, τοῦ εἶπα, νὰ τὶς δῶ καὶ τὲς δύο ἀπὸ κοντά. Πᾶμε;

—Πᾶμε.

Σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ κάθισμά μας μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσωμε καὶ τὰς δύο κυρίας. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἠλεκτροφώτιστος δρόμος ἦταν κατάμεστος ἀπὸ κόσμον. Μερικὰ ἀνθρώπινα κύματα μᾶς παρέσυραν πρὸς τὰ δεξιά, ἄλλα πάλιν μᾶς ἀνήρπασαν καὶ μᾶς ὤθησαν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἔτσι μέσα εἰς τὴν πολίρροιαν ἐκείνην, ἐχάσαμεν τὰ ἴχνη τους. Ἔξαφνα ἀκούσαμε μιὰ ζωηρὰ συζήτησι ποὺ ἔμοιαζε λίγο μὲ καυγᾶ στὴν πόρτα ἑνὸς μαγαζιοῦ. Ἦτο ἡ παλαιὰ γυναῖκα ποὺ συζητοῦσεν μὲ τὴν ὑπάλληλο γιὰ ἕνα φτερὸ καπέλλου.

Ὁ φεμινιστὴς μοῦ εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ μειδίαμα!

—Νάτην!

Ἐψάχναμε τώρα γιὰ τὴν ἄλλη. Μιὰ γυναικεῖα φωνὴ ἀκούσθηκε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ. Ἦταν ἡ νέα γυναῖκα ποὺ ἐκαυγάντιζε γιὰ τὴν ἴδια ἱστορία. Ἡ σύγχισις εἶνε τρομερά. Ἦταν ἀδύνατον νὰ διακρίνωμεν τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Αἱ δύο γυναῖκες ὡμοίαζαν καταπληκτικῶς. Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ματαία ἐπίδειξις εἶχαν μεταβληθῇ εἰς πτερὸν καπέλλου...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΠΟΘΟΣ ΙΚΕΤΗΣ

Ὢ μακρυὲ δρόμε, ὢ ἄδεια μοναξιὰ κάθε βραδυοῦ!...

Ἀγαπημένη ἡ ἀπουσία σου εἶνε κακιὰ καὶ ξαναζωντανεύει τὶς μουδιασμένες ζυλοτυπίες.

Ξέρεις τί βλέπω μὲς στὰ πρωϊνά;

Τὸ χαμογέλοιο σου ποὺ δὲν ἔρχεται πειὰ σὲ μένα.

Ξέρεις τί βλέπω μὲς στὰ μεσημέρια;

Τὰ φιλιά σου, ποὺ πέρνουν ἄλλα χείλια.

Ξέρεις, τί βλέπω μὲς στὶς νύχτες;

Στὸ παράθυρό μου μπροστά, ὑψώνεται ἕνα πολύκλαδο, στολισμένο μὲ κόκκινους καρπούς.

Τὸ φῶς τῆς ὤμορφης μέρας, πάνω στὰ κυρτομένα κεραμίδια, χαϊδεύει ἕνα γάτο, γραμμωτὸ σὰν τὴν τίγρι, καὶ μιὰ λευκὴ γάτα, πιὸ περήφανη κι' ἀπὸ μιὰ βασίλισσα κι ἄπειρα ἀγέρωχη.

Ἀκούω τὶς ἀπελπιστικὲς κραυγές, τὶς ἱκετευτικὲς ἐκφράσεις καὶ τὰ ἡδονικὰ νιαουρίσματα.

Ἐκεῖ, ἀγαπημένη, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἄντικρυ στὸ πράσινο πολύφυλλο μὲ τὰ λαμπρὰ φροῦτα, πάνω στὴ ζέστα τῆς στέγης εἶνε ὁ πόθος ποὺ ἱκετεύει ἡ ποὺ θέλει, ὁ ἔρωτας ποὺ φοβερίζει καὶ παρακαλεῖ.

Ὁ ἔρωτας μεταξὺ ἑνὸς γάτου καὶ μιᾶς γάτας.

ΕΣΠΕΡΟΣ

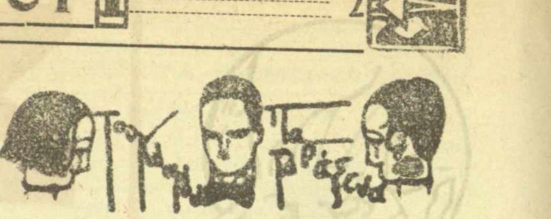

ΛΑΘΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ

Εἴχαμε πάει καὶ οἱ πέντε μὲ αὐτοκίνητο στὴ Χαλκίδα—ἐγώ, ὁ φίλος μου κύριος Μπαγιαντέρης, ὁ ἕτερος φίλος κύριος Μαυρόδης, καὶ αἱ κυρίαι των Μπαγιαντέρα καὶ Ἐλεωνόρα.

Ἐπεράσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα, περιπλανώμενοι στὰ ἐνδότερα τῆς Εὐβοίας, στὰ χωριὰ ποὺ εἶνε γύρω ἀπὸ τὴ Χαλκίδα. Τὸ βράδυ ἐγυρίσαμε κατὰ τὰς ἐννηὰ στὴν πόλι καὶ ἐδειπνήσαμε σ' ἕνα παραλιακὸ μαγαζάκι. Μετὰ τὸ δεῖπνον, οἱ κύριοι ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε κουρασμένοι καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ κοιμηθοῦν.

Αἱ κυρίαι ὅμως συνεφώνησαν μεταξύ των ὅτι εἶνε πολὺ ἐνωρὶς γιὰ νὰ κατακλιθοῦν καὶ ὅτι προτιμοῦσαν νὰ κάμουν ἕνα νυχτερινὸ περίπατο μὲ βάρκα κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα. Εἰς τὸν περίπατον αὐτὸν θὰ εἶχαν ἐμὲ γιὰ καβαλλιέρο.

Οἱ κύριοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου τοὺς συνώδευσα, γιὰ νὰ μάθω τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δωματίων ποὺ θὰ ἔπερναν τὰ δύο συζυγικὰ ζεύγη. Καὶ ὅταν κατόπιν μέσα εἰς τὴ βάρκα, ἀνάμεσα στὰ φωσφορίζοντα κύματα, οἱ δύο ἀγαπημένες μου κυρίες προσπαθοῦσαν νὰ συνδυάσουν τὴς φωνίτσες των μὲ τὸ ρυθμικὸ ἦχο τῶν κουπιῶν, ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ μὴ λησμονήσω νὰ τοὺς 'πῶ ὅτι ὁ κύριος Μπαγιαντέρης εἶχε καταλάβει τὸ δωμάτιο νούμερο 16 καὶ ὁ κύριος Μαυροδῆς τὸ νούμερο 17. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, τὸ δαιμόνιο ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ μυαλό, τῶν διαφόρων φαρσέρ, ποὺ ἀποφασίζουν νὰ παίζουν εἰς βάρος τῶν ἄλλων, κατέλαβε κι' ἐμέ. Καὶ ἀπεφάσισα ἀμέσως νὰ ἀλλάξω τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δωματίων καὶ νὰ στείλω τὴν κυρίαν Μπαγιαντέραν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Μαυρορόδη καὶ τὴν κυρίαν Ἐλεωνόραν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου τοῦ συζύγου της. Ἐφ' ᾧ καί, μόλις ἐβγήκαμε ἀπὸ τὴ βάρκα κι' ἐπιστρέψαμε στὸ ξενοδοχεῖο, εἶπα στὶς δυὸ κυρίες:

—Ὁ Μαυρορόδης εἶνε στὸ 16 κι' ὁ Μπαγιαντέρης στὸ 17. Μπῆτε ἀθόρυβα, μὴν ἀνάψετε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ πέσετε ἥσυχα-ἥσυχα.

Οἱ δύο γυναῖκες ἐπροχώρησαν εἰς τὰ δωμάτιά τους. Ἐγὼ ἐμπῆκα στὸ 18 κι' ἐπερίμενα. Ἀλλὰ ἐπερίμενα ματαίως, γιατὶ δὲν ἄκουσα τίποτε. Καὶ κουρασμένος, ἀπελπισμένος, ἐκοιμήθηκα.

Τὸ πρωΐ ἐξύπνησα ἀπὸ θορυβώδεις συνομιλίες στὸ διαδρομο. Ἐβγῆκα μὲ τὴν πιζάμα μου. Ἡ κυρία Ἐλεωνόρα μὲ ὑπεδέχθη.

—Ἐκάματε λάθος στὸ δωμάτιο.

—Ὄχι δά.

—Ναί. Ἐκοιμήθηκα μὲ τὸν ἄνδρα της.

—Κι' αὐτὴ κοιμήθηκε μὲ τὸν δικό μου, ἐπενέβη ἡ κυρία Μπαγιαντέρα...

—Καὶ μόνο σήμερα τὸ πρωὶ εἶδα ὅτι ὅταν ὁ ἄνδρας της.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησε. Τὸ πρόγευμα, οἱ δύο κύριοι ἀπεχώρησαν εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν. Καὶ αἱ δύο κυρίαι ἐπίσης. Καθὼς ἔμαθα κατόπιν, ἑκάτερος τῶν δύο συζύγων ἀνησυχοῦσε μήπως... ἐκ παρεξηγήσεως...ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος εἶχε διαπράξει καμμίαν ἁμαρτίαν. Τὸ ἴδιον πρόβλημα, ἀπὸ ζηλοτυπίαν κινούμεναι, ἀπεφάσισαν νὰ λύσουν καὶ αἱ δύο κυρίαι. Καὶ ἀφοῦ ἐδόθησαν ἀμφοτέρωθεν βεβαιώσεις ὅ,τι ἐκεῖνο τὸ βράδυ κύριοι καὶ κυρίαι εἶχαν κουρασθῇ καὶ ἐνύσταζαν τρομερά, ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε στὰ δύο ζευγαράκια.

Ἔτσι τὰ δύο συζυγικὰ μέτωπα δὲν ἀνεπτύχθησαν. Ἰδιαιτέρως ὅμως καὶ ἡ κυρία Μπαγιαντέρα καὶ ἡ κυρία Ἐλεωνόρα μ' ἐβεβαίωσαν—διότι ἤμουν ὁ κοινὸς των φίλος—ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχαν ἀπορήσει γιὰ τὴν πρωτοφανῆ θερμότητα, μὲ τὴν ὁποίαν τὰς εἶχαν περιπτυχθῇ οἱ... σύζυγοί των.

Μ·ΣΤΗΡΙΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΗΣΩ

Βωβὰ σ' ἀγάπησα, γοργά,
Ἀφ' ὅτου ἐδῶ σὲ εἶδα,
Θαρρῶ δὲ ὕστερα, ἀργά,
Γλυκειά μου Δεσποινίδα,
Πῶς θὲ ν' ἀνάψῃ φλογερὴ
Γιὰ σὲν' ἀγάπη τόση,
Ποῦ δὲν θὰ σβύνουν οἱ καιροί,
Οὐδὲ οἱ χρόνοι τόσοι!...

Σάμος Ἀπρίλ. 1923 — *Δημήτριος Ζορμπᾶς.*

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑπὸ L. RILA

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν του εἰς τὸ χαρτοποιεῖον, ὁ Μπριὰρ ἦλθε νὰ τὸ περιλάβῃ. Συνωδεύετο ἀπὸ τὸν διευθυντήν. Καθὼς περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς διεκπεραιώσεως, παρετήρησαν τὸν Μαυρίκιον, ντυμένον μὲ μιὰ μπλοῦζα, κι' ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι, σκυμμένον ἐπάνω στὶς μπάλλες τοῦ χαρτιοῦ καὶ πέρνοντας σημειώσεις.

«Εἶνε δυνατό!» ἐψιθύρισεν ἔκπληκτος ὁ Μπριάρ. Ὁ διευθυντής, εὐτυχὴς διότι θὰ ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιον τοῦ πρώην προστάτου του, εἶπε:

—«Σᾶς τὸ ἔγραψα, ἀλλὰ βεβαίως δὲν μ' ἐπιστεύσατε. Τὸ γεγονὸς ἐν τούτοις εἶνε πραγματικόν, ὅπως ἠμπορεῖτε τώρα νὰ βεβαιωθῆτε. Εἶνε στὸ ἐργοστάσιον ἀπὸ τὰς ἔξη ὥρες τὸ πρωὶ καί, μὴ ἀρκούμενος νὰ ἐργάζεται ἕως τὸ βράδυ, διαβάζει μετὰ τὸ δεῖπνο τὰ βιβλία του. Ἀντικατέστησε τὸν ἀρχιεργάτην, καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει ἀναλάβει ἐκεῖνος τὰς παραγγελίας, καὶ ἑτοιμάζῃ τὰς ἀποστολὰς χαρτιοῦ. Χωρὶς αὐτὸν θὰ ἀναγκαζόμουν νὰ σᾶς ζητήσω ἕνα νέον ὑπάλληλον».

Κατόπιν, σκεπτόμουνα ὅτι κάποια κακὴ τύχη θὰ εἶχε ἀναμιχθῆ εἰς μυστήριον τῆς ζωῆς του, καὶ προσποιούμενος δὲν εἶχε ἐννοήσει ὅτι εἰργάζετο ἐρασιτεχνικῶς, ἐπανέλαβε, βέβαιος ὅτι ὑπερήσπιζε τὸν φίλον του:

—«Ἀγνοῶ ποιὸς εἶνε ὁ μισθός του, διότι δὲν τὸ θίγει κἄν, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει πιστεύω, κύριε, ὅτι μία αὔξησις εἶνε ἐπιβεβλημένη.

Ὁ Μπριὰρ δὲν ἀπήντησε. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ξένον του:—«Ὤ! καλημέρα, φίλε!», τοῦ εἶπε αὐτός, χωρὶς καμμίαν ἔκπληξιν. «Τί καλὴ ἰδέα ποὺ εἶχες νὰ ἔρθῃς νὰ μᾶς ἰδῇς!»

—Μά, κύριε Λενουάρ, τί σημαίνει αὐτό! ἐρώτησε ὁ κ. Μπριὰρ μὲ χαμηλὴ φωνή, ὁδηγῶν αὐτὸν λιγο μακρύτερα. «Ἐργάζεσθε σὰν ἕναν ἁπλὸν ἐργάτην!... Συνηθισμένος ὅπως εἶσθε σὲ μιὰ ζωὴ δραστήρια, φαντάζομαι ὅτι θὰ ἠμπορούσατε νὰ ἔχετε κάποιαν ἄλλην ἀπασχόλησιν... Μοιρασθῆτε, ἐπὶ παραδείγματι τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ καταστήματος μὲ τὸν Μαρτέν, κάμνετε μαζῆ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν· ἀλλὰ νὰ ἐργάζεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν τὸ ἀνέχομαι.

—«Ὁ Μαρτὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὴν διεύθυνσιν», ἀπήντησε ὁ Λενουάρ. «Ὅσο γιὰ μέ, αὐτὴ ἡ ἐργασία μὲ διασκεδάζει, σὲ βεβαιῶ».

—«Μά, Κύριε Λενουάρ, ἐλᾶτε στὴ θέσι μου! πῶς θέλετε νὰ δεχθῶ.»

—Ἀγαπητέ μου Ζάκ... Ἂν μοῦ ἀποσπάσῃς τὴν ἐργασία μου, θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπανέλθω καὶ ἡ Μαρία θὰ τὰ καταλάβῃ ὅλα. Θὰ ἤθελες νὰ ἦσουν ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας της;... ἂς μὴ μιλοῦμε λοιπὸν πιὰ καὶ ἂς ἀφήσουμε τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸν δρόμον τους.

Κατόπιν, ἐπειδὴ ὁ Μαρτὲν ἐπλησίαζε, ἄλλαξε θέμα συζητήσεως καὶ σ' ἕνα εὔθυμον τόνον προσέθεσε:

—«Ὁ κύριος Μπριὰρ δὲν εἶνε εὐχαριστημένος νὰ ἐργάζομαι μέσα στὸ ἐργοστάσιον. Ἐπιμένει ὅτι πρέπει ν' ἀπέχω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει ν' ἀπασχολοῦμαι πάντοτε μὲ κἄτι τι, ἂν δὲν θέλω νὰ μοῦ φαίνωνται ἡ ἡμέρες ἀτελείωτες, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος ὅταν δὲν εἶχα ἐργασία, νὰ ἐρωτοτροπῶ μὲ τὴν σύζυγόν σας!»

Καὶ οἱ τρεῖς ἐγέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους. Δὲν ἐμίλησαν πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Λίγο-λίγο, ὁ Μπριὰρ εὑρὼν τόσα κέρδη, διότι ἦτο ἄπληστος εἰς τὰ κέρδη, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ ἀνεγνώρισε τὸν πρώην κηδεμόνα, ὡς ἕνα πραγματικὸν ἀρχιτεχνίτην, μὲ τοὺς ἁρμόζοντας ὅρους. Αἱ πρόσοδοι τοῦ Μαρτέν, ὁ ὁποῖος ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν ἀκάματον δραστηριότητά του, ἐξερέθισαν τὰ νεῦρα του.

—«Ἐν τούτοις, αὐτὸ δὲν εἶνε λάθος δικό μου» ἔλεγε μόνος του, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴν συνείδησίν του, «δὲν τὸν βιάζω νὰ μείνῃ. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ προσφέρω χρήματα, διότι δὲν θὰ ἐδέχετο!»

Καὶ μὲ τὴν συνείδησίν του, συνηθισμένην σιγὰ-σιγά, εἰς αὐτὴν τὴν λογικήν, εὐρῆκε, εἰς τὸ τέλος ὅτι εἶχε δίκηο.

XIV

Ὁ χειμῶνας ἐκυλοῦσε γοργά, παρὰ τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ἐργασίας.

Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν πόλιν—ἦταν τότε Ἰούλιος—ὁ Λενουὰρ ἀνήγγειλε εἰς τοὺς φίλους του ὅτι ἡ κόρη θὰ ἔφευγε τὴν μεθεπομένην διὰ τὴν Ἑλβετίαν καὶ ὅτι πιθανῶς θὰ ἐπήγαινε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ. Πόσον ἦταν εὐτυχισμένος! Κατὰ τὸν χρόνον ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε εἰς τὸ ταξεῖδι, θὰ ἔβλεπε τὴν κόρην του ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ θὰ τὴν συνώδευε εἰς τοὺς περιπάτους της. Αὐτὸ ἦτον ἕνα ὄνειρο ποὺ τὸ προσήγγιζε ἀπὸ πολὺν καιρὸν τώρα. Δὲν θὰ ἔμενε μαζῆ τους παρὰ μόνο καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἡμέρες. Νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν κάθε ἑβδομάδα, τὰ μικρὰ δῶρα ποὺ ἔκαμνε εἰς τὴν κόρην του καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐπίσης τοῦ Μαρτὲν διὰ τὴν καλήν τους καρδιά, τὸ μηνιαῖον φιλοδώρημα εἰς τὴν γυναῖκα ποὺ ἐπεριποιεῖτο τὸ σπίτι του, ὅλα αὐτὰ ἀνήρχοντο εἰς ἐννεακόσια φράγκα, τὰ ὁποῖα τώρα θὰ τοῦ ἔμεναν!

Ἔτσι, μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, καθισμένος σ' ἕνα ὡραῖο κάθισμα ξενοδοχείου, μὲ τὴν κόρην του κοντά του, ἐσυζητοῦσε μὲ τοὺς ταξειδιώτας καὶ ἀπελάμβανε τὴν εὐτυχίαν του. Κάποτε, ἐμειδιοῦσε, σκεπτόμενος ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἑκατομμυριοῦχοι, δὲν θὰ ὑπωπτεύετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀφρόντιδος αὐτοῦ ταξειδιώτου, ἕνα εἰσοδηματίαν δύο χιλιάδων φράγκων.

Ἀλλὰ ἡ ἄρρητη αὐτὴ εὐτυχία τῶν εἴκοσι ἡμερῶν ἐκύλησε σὰν ὄνειρο καὶ δὲν ἐξαναγύρισε πιά!

Μία δευτέρα, ἐγύρισε ἀπὸ τὴν πόλιν καταχαρούμενος:

—«Φίλοι μου», εἶπε εἰς τοὺς Μαρτέν,» συγχαρῆτε με: Θὰ γίνω μπαμπᾶς».

Πόσον ἦτον εὐτυχισμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἴδησιν. Ἐπῆρε τὴν κόρη του στὰ γόνατά του, τὴν ἀγκάλιασε θερμότερα ἀπὸ ἄλλοτε καὶ τὴν ἐρώτησε γλυκά, «πότε... θὰ γινόταν...» Ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε «στὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου.» Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ὠνειρεύετο πλέον παρὰ αὐτὸ τὸ Χερουβείμ, τὸ παιδὶ τοῦ παιδιοῦ του, σὰν ἕνα πρᾶγμα ἐξαιρετικό. Ὤ! Πόσο τὸ ἀγαποῦσε! Καὶ πόσα σχέδια ἄρχισε νὰ κάνῃ γιὰ τὸ παιδάκι αὐτὸ ποὺ τοῦ ἐπηγγέλθη.

—«Ἀγαπᾶτε λοιπὸν πολὺ τὰ παιδιά...» τοῦ ἔλεγε ἡ κυρία Μαρτέν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε.

—«Πολύ, κυρία. Δὲν ξέρω μέχρι ποίου σημείου μπορῶ νὰ ἀγαπήσω τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων, ἀλλά, γιὰ τὰ δικά μου, γιὰ τὴν κόρη μου, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν θυσίες ποὺ νὰ μὴν ἐδεχόμουν νὰ τὰς κάμω...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ μιὰ μοναχή, τί ἄλλο πρέπει νὰ εἶνε ἡ ζωή, παρὰ ἡ μόνωσις.

Ἡ συντροφιὰ ἐκεῖ μέσα εἶνε σπάνια καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καὶ ἀκριβή.

Σχεδὸν ἡ συντροφιὰ εἶνε μονάχα στῆς ἱερουργίες.

Τῆς ἄλλες ὧρες κάθε ἀδελφὴ ζῇ μονάχα μὲ τὸν ἑαυτό της.

Μόνο τὸ ἀπόγεμμα, καμμιὰ ὥρα, συναντῶνται κάτω στὴν αὐλή. καὶ ἀνταλλάσουν λίγες ὁμιλίες, ζευγαρωτὲς κάθε μία μετὴ φίλη της, ἕως ὅτου τὸ σήμαντρο τῆς στείλῃ πάλι στὰ κελλιά των γιὰ τὸ δεῖπνο καὶ ἔπειταγιὰ τὸ ἀπόδειπνο, τὴν ἑσπερινὴ δηλαδὴ προσευχή των.

Τὴς ἄλλες ὥρες εἶνε μόνες.

Ἡ Δώρα ἐδοκίμαζε γιὰ πρώτη φορὰ τ' ὀνειροπόλημα αὐτὸ τῶν κουρασμένων ἀπὸ τὴ ζωή, τὴ μόνωσι.

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὰ βιβλία ποὺ ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Εὐαγγέλιο, πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη, βίοι τῶν Ἁγίων, καὶ ἄλλα ὅμοια, ὅλα ἐκκλησιαστικά. Δὲν ἄνοιξε κανένα.

Ξαπλώθηκε στὸν καναπέ, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα, μαζῆ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων, ἐπερνοῦσε στὸ δωμάτιο ὁ ἥλιος πολὺ φλογερός.

Μισόκλεισε τὰ παράθυρα κι' ἀφῆκε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ γιὰ νὰ μπαίνῃ λίγη δροσιὰ ἀπὸ τὸ θολωτὸ διάδρομο.

Καὶ τώρα;

* * *

Ὅλο τὸ ἄγριο δρᾶμα τῆς ζωῆς της ξαπλώθηκε πάλι ἐμπρὸς στὴ φαντασία της.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀπήλπιζε περισσότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν ὅτι ἔχανε γιὰ πάντα τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ.

Εἶχε μελετήσει ἀρκετὰ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἑαυτό της.

Καὶ εἶχε βρεῖ ὅτι ὁ μεγάλος ἔρως ἀπαιτεῖ καὶ μεγάλη τύχη: Νὰ συμπέσουν οἱ δύο προωρισμένοι νὰ ἑνωθοῦν.

Ὁ κόσμος τῆς φαινότανε σὰν ἕνας κύκλος τοῦ ἀπείρου. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν κύκλο στρέφεται τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωή, οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς διψᾷ ἕναν ἄλλον, ἀλλὰ μονάχα ἕναν. Ἐκεῖνον ποὺ τὸν συμπληρώνει. Ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ὅλας τὰς ἀντιθέσεις, ποὺ ὅταν συναντηθοῦν ἀποτελοῦν τὴν ἁρμονίαν.

Σὰν τῆς μηχανές, ἡ ὁποῖες γιὰ να κινηθοῦν χρειάζονται ἐφαρμογὴν τελείαν. Ἕνα δόντι τοῦ τροχοῦ ἂν χάσῃ τὴ γραμμή του, ἢ ἕνα ἀσήμαντο ἐμπόδιο, ἂν μεσολαβήσῃ, ἡ μηχανὴ ἀμέσως σταματᾷ, καμμιὰ φορὰ καὶ θραύεται.

Εἶνε θεωρία παλαιά, ἀλλ' ἀπὸ ὅλες ποὺ ἐδοκίμασε ἡ Δώρα, αὐτὴν εὑρῆκε πειὸ κοντὰ εἰς τὴν ἀλήθεια.

Γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, κάπως ψηλότερα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ πεζότητα, γιὰ νὰ βρῇ ἕνα σκοπό, γιὰ νὰ χαρῇ, πρέπει ν' ἀγαπήσῃ.

Ἡ ἄλλες ἀγάπες εἶνε θλιβερές. Μεθοῦν σὰν τὸ κρασί, μὰ γρήγορα πικραίνουν μὲ τὸν κόρο των.

Χρειάζεται ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή.

Καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη εἶν αὐτή. Ὁ νόμος τῆς ἐφαρμογῆς.

Ἐφαρμογὴ σὲ ὅλα. Στὴν ὀμμορφιά, στὸ σῶμα, στῆς ἀνάγκες τῆς αἰσθητικές, στῆς ἀξιώσεις τῆς ψυχῆς.

Ἡ φωτιά ποὺ ἀνάβεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μαλακώνει καὶ τῆς ἀνωμαλίες. Τὸ μικρὸ ἐλάττωμα δὲν φαίνεται μέσα στὴ φλόγα, πυρακτώνεται σιγά, σιγὰ κι' ἀποτεφρώνεται.

Καὶ μένει κάποια τελειότης.

Ἡ ἀγάπη εἶν' αὐτή. Ἡ ἀποθέωσις τῆς ἁρμονίας.

Αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἶχε βρεῖ ἡ Δώρα.

Τώρα; Δὲν θὰ τὴν ζητησῃ πειὰ γιατὶ τὸ ξέρει ὅτι δὲν θὰ τὴν βρῇ.

Δὲν τὴν ἔχασε ἀπὸ ἐγκατάλειψι τοῦ ἄλλου.

Ἂν τὴν ἐπρόδιδε ἐκεῖνος θὰ ἦταν πειὸ ἱκανοποιημένη.

Τότε θὰ πῇ πὼς εἶχε κάμει λάθος καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη τὴν ἐπλάνεσε δὲν ἦταν ἡ ἀληθινή.

Ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ.

Καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει κἂν τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τὸν θυμᾶται.

Πρέπει νὰ βρῇ τὸ φοβερὸ ὑγρό, ποὺ θὰ βυθίσῃ μέσα τὴν καρδιά της, γιὰ νὰ σβύσῃ τὴν ἀνάμνησί του.

Ποὺ θὰ βρῇ τέτοιο ὑγρό; Καὶ τάχατε ὑπάρχει;

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν σβύσῃ.

Εἶνε ἔγκλημα μονάχα καὶ νὰ τὸν θυμᾶται.

* * *

Ἔπεσε τὸ βλέμμα της πάλι στὰ βιβλία.

Μήπως στὰ κιτρινισμένα φύλλα των ὑπῆρχε ἡ παρηγοριά;

Ὄχι. Δὲν εὕρισκε τὴν ὄρεξι οὔτε νὰ τ' ἀνοίξῃ.

Ἴσως παρηγοροῦν ἄλλες ἀπελπισίες, ἀλλὰ τὴ δική της;

Ἠμποροῦσε νὰ πέθαινε ὁ Τώνης. Τότε θὰ πέθαινε κι' αὐτή. Τάχα ὑπάρχει συνέχεια στὸν ἄλλο κόσμο τῆς ζωῆς;

Καὶ ἂν ὑπάρχει, οὔτ' ἐκεῖ δὲν θὰ μποροῦσαν ἡ ψυχές των νὰ συναντηθοῦν. Κι' ἂν ἐπλησίαζαν σὰν ἀδελφές, ἡ Δώρα τί εἶχε νὰ κερδίσῃ;

Αὐτὴ δὲν ἤθελε ἀδελφό, δὲν ἐσκέφθηκε τὴν ἀγάπη τὴν ἀδελφική, δὲν τὴν ἔφτανε τέτοια ἀγάπη.

Ἐκείνη ἤθελε τὸν ἔρωτα. Χωρὶς ἀδελφὸ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ ζωή, ἀλλὰ χωρὶς τέτοια ἀγάπη;..

Μέσα στὴ φλογισμένη φαντασία της ἀντήχησ' ἕνας κρότος.

Ἦταν τὸ σήμαντρο γιὰ τὸν ἑσπερινό.

Ἄρχιζε στὰς δύο τὸ ἀπόγευμα.

Ἡ Θεοδώρα ἐφάνηκε στὴν πόρτα της.

—Θὰ ρθῆτε;

Πρέπει νὰ πάῃ. Πρέπει νὰ χωριστῇ ἀπὸ τῆς σκέψεις της.

Δὲν μένει ἄλλη διασκέδασις γι' αὐτήν, ἀπὸ τὸ θλιβερὸ ἑσπερινό.

Ἕνας παπᾶς μὲ λευκὴ γενειάδα ἐφάνηκε στὴν Ὡραία Πύλη.

Ἡ Δώρα ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ἐστηρίχθηκε στὸ στασίδι της.

Θυμήθηκε τῆς φοβερὲς στιγμὲς ποὺ εἶχε ἀπέναντί της τὸν πάτερ Ἄνθιμο.

Καὶ ἐφοβῶταν ν' ἀντικρίζῃ τὴ μορφή του.

Ἂν εἶχε πεθάνει ὁ πάτερ Ἄνθιμος καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια;

Ὄχι, ὄχι... θὰ ἦταν ἀποτρόπαιο. Νὰ ἀγαπᾷ κι' ἐκεῖνος νὰ εἶνε...

Ἀλλὰ μιὰ ἀπορία ἐστέκετο πάντα μπροστά της.

Πῶς ἡ φύσις τὸ ἐπέτρεψε;

Πῶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν ἡ φύσις ν' ἀγαπήσῃ αὐτὴ τὸν ἀπηγορευμένον ἄνδρα;

(Ἀκολουθεῖ)

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Τοῦ Μαρσὲλ Πρεβὸ

II

Στὸ Παρίσι ἀναζητοῦσαν τὸν Ζὰκ Ἐμπέλ, τὸν ποιητὴ τῆς μόδας, ὁ ὁποῖος, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του, εἶχε ἐξαφανισθῆ καὶ εἶχε καταφύγει εἰς ἕνα μακρυνὸ χωριό, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ὅπως εἴδαμε, ὁ Ζὰκ Ἐμπὲλ κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν ὤμορφη Μινιουνέτα, μιὰ χαριτωμένη χωριατοπούλα, ποὺ τὸν ἀγάπησε θερμά.

Ἡ ὡραιότερη κυρία τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Παρισιοῦ κυρία Ἔμμα Σίμψον ἀναζητοῦσε ἐπίμονα τὸν Ζάκ, σὲ ὅλα τὰ γνωστά του σπίτια, σὲ ὅλες τὶς γνωστές της φίλες του. Ὁ ποιητὴς ἐξαφανίσθηκε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες. Τί ἔγεινε; Τόση λοιπὸν ἦταν ἡ ἀγάπη του σ' αὐτὴν καὶ τόσο μόνο θὰ κρατοῦσε τὸ εἰδύλλιό τους;

Εἰς τὸ μικρὸ χωριὸ ὁ Ζὰκ περνοῦσε μιὰ ζωὴ ἡγεμονική. Ἡ Μινιουνέτα ἦταν πιὰ δική του καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ κάθε θόρυβος ἐκόπαζε καὶ μόνο ὁ ρυθμικὸς κρότος τοῦ νεροῦ ποὺ ἔπεφτε μὲς τὸν τροχὸ τοῦ μύλου ἀκουγόταν, ὁ Ζάκ, κρυφά, μὲ τὰ νύχια, ἔμπαινε στὸ δωματιάκι τῆς χωριατοπούλας καὶ ξημερωνόταν μαζῆ της ὡς τὸ πρῶτο λάλημα τοῦ κόκορα. Εὐτυχισμένο καλοκαῖρι! Πόσο εὔκολα ξεχνᾷ κανεὶς τὸ Παρίσι, ὅταν βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Γαλλίας, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ψευτιὰ καὶ τὴν εἰρωνία τῆς πρωτευούσης, μέσα σὲ μιὰ θερμή, εὐχάριστη ἀγκαλιά...

Ἡ πρῶτες μέρες τοῦ φθινοπώρου ἔπεσαν στὸ μικρὸ χωριουδάκι κ' ἡ πρώτη φθινοπωρινὴ βροχὴ ἀκούστηκε στὰ τζόμια τῆς Μινιουνέτας. Τὰ παράθυρα ἐκλείσθησαν, ἡ γατίτσα μαζεύτηκε στὸ τζάκι, κι' ὁ Ζὰκ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης. Πάει τὸ Παρίσι! ξεχάστηκε!

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ὁ μικρὸς Ἐτιέν, ὁ ἐξάδελφος τῆς Μινιουνέτας, τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχία, ἐνῷ ἐδιάβαζε ἕνα βιβλίο παριζιάνικο:

—Μουσιοὺ Ζάκ! Μουσιοὺ Ζάκ!

—Τί τρέχει;

—Μιὰ κυρία σᾶς ζητάει... πέρσσε στὸ δωμάτιό σας...

Καὶ τὸ παιδάκι τὸν ἐκάλεσεν ἐπάνω. Ὁ Ζὰκ ἔτρεξε, δύσθυμος στὴ σκάλα: «Αὐτὸς ὁ Ντιτὲν δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό μου—ἐσκέφθηκε—καὶ μὲ πρόδωσε... Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα!» Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἦταν ἀνοιχτή. Τὴν ὤθησε βίαια. Μία γυναῖκα, ὄρθια, ἐπερίμενε... Ὁ Ζὰκ ἐσταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα:

—Ἔμμα!

Καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτην αὐτὴ συνάντησι. Ἐκείνη ἐγονάτισε μπροστά του, τοῦ γέμισε τὰ χέρια μὲ φιλήματα καὶ μὲ φωνὴ χαμηλὴ τοῦ ἔλεγε:

—Ναί... εἰμ' ἐγώ... κι' ἔρχομαι νὰ σὲ ξαναπάρω... Ἔλα. Ἐδῶ πέρα θὰ πεθάνῃς. Θυμήσου τί ζωὴ γλυκειὰ περνούσαμε στὸ Παρίσι... στὸ σπίτι μας... Ἔλα . . . .

* * *

Στὸ Σαὶν-Ραντεγκὸν ποὺ εἶχε πάει ἡ Μινιουνέτα, ἐπέρασε μιὰ μέρα στενόχωρη. Τὴν εἶχαν καλέσει ἀπὸ τὸ πρωῒ οἱ θεῖοι της κι' ἀναγκάσθηκε νὰ περάσῃ μιὰ μέρα ὁλόκληρη μακρυὰ ἀπὸ τὸ Ζάκ. Ἔφυγε, τὸ πρωΐ, ὅταν ἀκόμη αὐτὸς κοιμῶταν καὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν ξαναϊδῇ τὸ βράδυ.

Εἶχε πέσει πιὰ ἡ νύχτα στὸ χωριό, ὅταν ἡ Μινιουνέτα γύρισε ἀπ' τὸ Σαὶν-Ραντεγκόν.

Μπῆκε στὸ σπίτι. Μὲς στὸ δωμάτιό του ὁ γέρο-μυλωθρὸς κοιμόταν μόνος, σὲ μιὰ γωνιά. Δὲν τὸν ξύπνησε καὶ γρήγορα ἀνέβηκε τὴ μεγάλη σκάλα. Ἐμπρὸς εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ Ζὰκ εἶδε τὴ μεγάλη πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ μικρὸς Ἐτιὲν ἔστρωνε τὸ κρεββάτι.

—Ξέρεις, Μινιουνέτα; φώναξε ὁ μικρὸς γελῶντας, ἔφυγε...

—Ποιὸς ἔφυγε;

—Ὁ μουσιοὺ Ζάκ. Μοὖδωσε κι' ἕνα ναπολεόνι,

Στηρίχθηκε στὴν πόρτα: —Ἔφυγε..., ἐψιθύρισεν ἐκείνη..., ἔφυγε γιὰ πάντα;

—Μία κυρία ἦλθε... Τὸν ἐπῆρε ἀμέσως στὸ ἁμάξι της... Κύτταξε τὸ ναπολεόνι ποὺ μοῦ ἔδωσε: Κατάχρυσο!

Ἡ Μινιουνέτα δὲν ἀπήντησε. Πέρασε στὸ δωμάτιό της, ἐβγῆκε στὸ παράθυρο κι' ἐκύτταξε,—σὰν νἄθελε, μέσα στὴ νύχτα, ἀνάμεσα στὰ σκότη, νὰ μαντεύσῃ τὴ σκιὰ τοῦ φυγάδος. Μὰ ἡ νύχτα, ἦταν κατάμαυρη, ὅπως καὶ ἡ ψυχή της καὶ εἴκοσι βήματα πέρα ἀπὸ τὸ μύλο τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ.

Ἀμέσως—ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀπ' τὸ Πὸρτ-Σοὶντ-Μαρὶ—ἕνα σφύριγμα δριμὺ διέσχισε τὸν ἀέρα. Κι' ἐφάνηκε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἡ φωτεινὴ λουρίδα τοῦ σιδηροδρόμου ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Παρίσι...

Καὶ τὸ παιδί, συγκινημένο, ἔπεσε στὸ πάτωμα καί, μὲ τὸ μέτωπο στὰ γόνατα, ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Ἔκλαιγε σιωπηλά, χωρὶς λυγμούς. Καὶ δὲν εἶπε τίποτε ἐναντίον ἐκείνου, ποὺ τὴν εἶχε πάρει γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἀργότερα... Σκέφθηκε μόνο, πώς ἡ ζωή της εἶχε τώρα τελειώσει—τώρα ποὺ ὅλη ἡ ἀγάπη της ἔφευγε ἐκεῖ κάτω, σ' ἕνα σφύριγμα μακρυνό... σὲ λίγες τολύπες καπνοῦ.

* * *

Μετὰ μιὰ βδομάδα, ὁ Ζὰκ ἐδειπνοῦσε στὸ μέγαρό του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καρνό, μαζῆ μὲ τὴν Ἔμμα Σίμψον. Ἀμέσως μὲ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Παρίσι ἀνανέωσαν τὸ σύνδεσμό τους καὶ ξενάρχισαν τὶς διασκεδάσεις τους. Μία ἐφημερὶς ἀφηγήθη ἐκτενῶς τὸ εἰδύλλιον τοῦ ἀγαπημένου ποιητοῦ τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἔμμας, γιὰ νὰ τὸν ἐπανεύρῃ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μόλις σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐβγῆκαν στὴν ταράτσα, γιὰ νὰ καπνίσουν ἕνα σιγαρέτο. Ἐκεῖ, ὁ Ζὰκ θυμήθηκε πὼς εἶχε νὰ διαβάσῃ ἕνα γράμμα τοῦ γιατροῦ του. Αὐτὸς εἶχε φύγει γιὰ τὸ μύλο, ἀμέσως μόλις ἐγύρισεν ὁ Ζάκ. Φοβούμενος μήπως ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος ἐπήραξε εἰς τὴν ὑγεία της τὴ Μινιουνέτα, ἐπῆγε ὁ γιατρὸς στὸ μακρυνὸ χωριό.

Ἐπειδὴ τὸ γράμμα του τώρα, ἦταν ἐκτεταμένο, ὁ Ζὰκ ἔτρεξε γρήγορα στὸ τέλος... Καὶ διάβασε αὐτό:

«...Ἂν ἔχῃς λίγη καρδιά, φτωχέ μου Ζάκ, θὰ κλάψῃς ἀπαρηγόρητα, γιὰ το κακὸ ποὺ ἔκαμες. Ἐβρῆκαν, σήμερα τὸ πρωί, τὴ δυστυχισμένη κόρη ξαπλωμένη, χωρὶς ζωή, μέσα στὴ λίμνη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα εἰς τὸ στῆθος... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ πραγματικά, διότι ὥς τὴν τελευταία της στιγμή, δὲν ἐπροσπάθησε καθόλου νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ νερό, γιὰ νὰ σωθῇ».

Ἡ καϋμένη ἡ Μινιουνέτα δὲν μπόρεσε νὰ βαστήξῃ τὸν πόνο τοῦ μαρτυρίου τῆς ἐγκαταλείψεως.

Ὁ Ζάκ, συντετριμμένος, ἔβαλε τὸ γράμμα στὴν τσέπη τοῦ σμόκιν του. Τὰ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα τοῦ μιλοῦσε, τοῦ φαίνονταν μακρυά, ὄχι ἀληθινά, σὰν μέσα σ' ὄνειρο, μὲ τὴν κλωστὴ τοῦ μυστηρίου ὑφασμένα...,

Ἡ Ἔμμα ἐπλησίασε. Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε. Καὶ ξεχάστηκε πάλι ἡ φτωχὴ χωριατοπούλα...

(Μετάφρ. *Ι. Κ.*)

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΑΙΝΕΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ...

...Συχώρεσέ με, ἀγαπημένη μου, καὶ μὴ θυμᾶσαι πὼς κάποτε σοῦ εἶπα: «Φτάνει πιά!»—Ἦτανε ἕνα βράδυ τόσο γλυκό, τόσο μαγευτικό... Κι' ἐγὼ ἤμουνα τόσο εὐτυχισμένος κοντά σου! Δὲ χόρταινα ν' ἀνασαίνω τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ σου καὶ νὰ βυζαίνω τὸ μέλι τῶν κερασένιων χειλιῶν σου, τόσο ἄπληστα καὶ τόσο ἡδονικά, μὲ ὅση ἡδονὴ ἡ χρυσοφτέρα μέλισσα βυζαίνει τὸ μέλι ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ λουλουδιοῦ... Μὰ ἦσαν τ' ἀστρουλάκια ποὺ ἀστράφταν σὰ διαμαντάκια στὸν οὐρανὸ ἀπὸ 'πάνω μας· ἦσανε τ' ἀνθάκια ποὺ γέρναν τὰ στεφάνια τους γύρω μας, σὰ λιγωμένα ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν εὐωδιά, ποὺ ξεχειλίζοντας, γλυκόσμιγε μὲ τὸ ἀφρᾶτο χῶμα σ' ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, θεῖο· ἤτανε τ' ἀηδονάκι ποὺ ἦρθε νὰ τραγουδίσῃ τὶς πιὸ γλυκὲς τρίλλιες του 'πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ποὺ μᾶς βάσκανε. Συχώρεσέ με. Ἤμουνα μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα κι' ἀπὸ εὐτυχία! Μὰ τόσο πολὺ μεθυσμένος... Καὶ σ' ἔσπρωξα καὶ σ' ἔδιωξα ἀπ' τὴν πολλή μου ἀγάπη! Σὲ παραπέταξα, ὅπως οἱ Ρωμαῖοι πατρίκιοι πετοῦσαν στὰ συμπόσια τὶς χρυσές τους κοῦπες μὲ τὰ πορφυρένια χείλια, ἀφοῦ πρῶτα στράγγιζαν τὸ γλυκό, τὸ σπιθᾶτο κρασὶ ποὺ τοὺς μεθοῦσε. Γιατί; Γιατί; Ξέρω κι' ἐγώ; Κανένας δὲν τὸ ξέρει...

Rasdemolpo

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

I

Εἶδα νὰ ζωντανεύῃ στὴ μορφή σου
τὄνειρο φαντασίας παιδικῆς,
ἔλα κοντά μου, πιὸ κοντὰ κοιμήσου
ὥς που τὸ φῶς νὰ ἰδοῦμε τῆς αὐγῆς.

II

«Λήθη στὴ ζωγραφιὰ τῶν περασμένων»
ἄς βάλωμε γιὰ νόμο στὴ ζωή,
πᾶμε πρὸς τὸ χορὸ τῶν πονεμένων
ἄτονοι, λυπημένοι καὶ βουβοί.

Ἀθήνα, 1923 *! ! . .*

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΝΕΙΟΓΑΜΠΡΟΣ

Ἀλλάξανε τὰ στέφανα,
ἐπῆρε τὰ φιλιά της, τὸν ἀνθό της
μιὰ νύχτα τὴ συντρόφεψε
καὶ τὴν αὐγὴν ἐπῆγε στρατιώτης!
Βαρυβροντάει ὁ πόλεμος,
κι' ὁ νειόγαμπρος!-ἀλλοίμονο-δὲ στέκει·
τρέχει καὶ πάει στολίζοντας
μὲ λεμονιᾶς λουλούδια τὸ τουφέκι.
Τοῦ γάμου ἀνθορραντίσματα,
φῶτα φιλιά, χαρές του, μὴν πετᾶτε
τριγύρω 'στὸν πολεμιστή...
Δὲ σᾶς θυμᾶται πλιά, δὲ σᾶς θυμᾶται!
Νυφοῦλα λευκοστέφανη,
μὴ στοχασθῇς, κι ὀνοῦσσου μὴ τὸ βάνῃ...
Σ' ἄλλο κρεββάτι ἁπλώνεται
κι' ἀλλάζει μὲ τὴ Δόξα τὸ στεφάνι!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τετάρτη.—Τρίτο γράμμα (ἐξηγήσεις).

Φίλη,

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐλησμονήσατε τὰ χθεσινά μου λόγια, λόγια σκληρὰ καὶ ἀδικαιολόγητα. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ, ὅσα σᾶς ἔγραψα, ἀλλὰ ἡ θλίψις μου μὲ παρέσυρε. Ἤμουν χθὲς λίγο νευρικός, παρὰ τὴν συνήθειάν μου. Συγχωρήσατέ με. Γράφουμε τώρα ἕνα γράμμα καὶ τὸ στέλουμε, τὸ κυνηγοῦμε κατόπιν, ἀλλὰ εἶνε ἀργά. Καὶ τὴν ἐπομένη γράφουμε ἕνα ἄλλο, γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὸ γράμμα τῆς προηγουμένης. Αὐτὸ εἶνε κακό, ἀλλὰ εἶν' ἀλήθεια.

Ἡ μοναδική μου ἀνάμνησις εἶνε ἡ δική σας,
Κώστας.

Ἐκεῖνος, ξαναδιαβάζει τὸ γράμμα.—Ὡρκίσθηκα νὰ μὴν τῆς ξαναγράψω, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ποιὸς ξέρει... Κάποτε θὰ μοῦ γράψῃ ἐκείνη κι' ἐγὼ θὰ σωπαίνω...

Ἐκείνη, διαβάζει τὸ γράμμα.—Καϋμένε Κωστάκη! Χθὲς σ' ἀγαποῦσα λίγο, μὰ σήμερα μοῦ ξαναγίνεσαι ἀδιάφορος. Τί κουτὸς ποὺ ἦσουν νὰ μοῦ ζητᾷς συγγνώμη!...

Πέμπτη.—Τέταρτο γραμμα (φιλοσοφικό).

Ἀγαπητή μου Ρίτα,

Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ στείλω τὰ γράμματά σου. Ἤθελα νὰ τὰ σχίσω. Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ἐξαφανίσω τὸ παρελθόν; Προτίμησα νὰ σοῦ τὰ στείλω... ἀνάμεσα στὰ γράμματα, θὰ βρῇ ἕνα γάντι - ξέρεις...—τὸ γάντι ποὺ ἐζητούσαμε τόσες ὧρες τὴν ἄλλη φορά... Ἐκράτησε ὅλη τὴ φόρμα τοῦ χεριοῦ σου· καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἦλθε νὰ σφίξω αὐτὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ τοῦ πῶ ἕνα ὁλόθερμο «ἀντίο». Ἄ! τί ἐντύπωσι, τὸ ἄδειο αὐτὸ χέρι, μοῦ ἔκαμε! Ἦταν ἡ τελευταία ἀνάμνησις.

Ἀντίο Κώστας.

Ἐκεῖνος.—Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ τῆς γράψω. «Ἰδοὺ τὰ γράμματά σας καὶ τὸ γάντι σας». Ἐπρόσθεσα τὰ ἄλλα κατὰ τύχην καὶ γιὰ φιλολογία. Ἡ Ρίτα δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιά.

Ἐκείνη.—Τὸ γάντι μου! Μοῦ στέλνει τὸ γάντι μου! Καὶ τὰ γράμματά μου! Δὲν μοῦ λέει πιὰ παράπονα, οὔτε μοῦ φέρεται ψυχρά.. Ἔστω, δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά!.. Ἀγαπᾷ τὴ Λιλή... Νά, τί εἶνε οἱ ἄνδρες...

Παρασκευή.—Πέμπτο γράμμα.

Τίποτα. Μία σελὶς λευκή. Τὸ γράμμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει.

Ἐκεῖνος.—Λιλή... Λιλή... Λιλή... αὐτὴ εἶνε γι' ἀγάπη...

Ἐκείνη.—Τίποτα σήμερα; Τίποτα; Μὰ τί σοῦ ἔκαμα, Θεέ μου, γιὰ νὰ μὲ βασανίζῃς τόσο στὴ ζωή μου!... Πάει, μὲ ξέχασε... ἀγαπᾷ τὴ Λιλή... Πρέπει νὰ πάω, νὰ πάω ἀμέσως.

Ἐκείνη.—Εἶμ' ἐγώ... Σοῦ φέρνω τὰ γράμματά σου...

Ἐκεῖνος.—Ποιὰ γράμματα;

Ἐκείνη.—Τὰ ὡραῖα καὶ τὰ ἄσχημα.

Ἐκεῖνος.—Δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις;

Ἐκείνη.—Μία: ὅτι, ἂν δὲν μοῦ ἔστελνες κανένα γράμμα, θὰ μὲ εἶχες δική σου ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τοῦ χωρισμοῦ μας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΣΚΙΕΣ....

Μελάγχολη ἡ φύσι... στὸ δεντρῶνα
τοῦ περβολιοῦ σωροὶ ἀπὸ φύλλα
κιτρινιασμένα... δείχνουν τὴν εἰκόνα...
τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου... Ἀνατριχίλα
σκορπιέται σὲ ψυχὴ Παρθένα,
γιατὶ στὸ γύρισμα τοῦ αἰῶνα
χάνονται τὰ ὄνειρα... σὰν φύλλα...
σκορπίζοντας τὴ θλίψη στὸ καθένα...

Πάτραι *Ἰωάννης Β. Τζαμάκος*

Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΗΘΙΚΩΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ζητοῦν ἠθικὰ κορίτσια ἀπὸ ὅλην τὴν Παλαιὰν καὶ Νέαν Ἑλλάδα διὰ νὰ τὰ νυμφευθοῦν. Ὁ Διαγωνισμὸς τῆς «Σφαίρας» ἐπιδιώκει νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν τὰ ἠθικὰ κορίτσια, νὰ τὰ ἐνισχύσῃ, νὰ τὰ ἐνθαρρύνῃ καί, διὰ τῆς συμβολῆς τῶν ἀναγνωστῶν, νὰ κατωρθώσῃ μίαν ἡμέραν νὰ τὰ παρουσιάσῃ ὡς συζύγους ἀξίας νὰ δημιουργήσουν μίαν εὐτυχῆ οἰκογένειαν, ὅπως τὴν ὀνειροπολεῖ ὁ Ἕλλην τῆς Ἀμερικῆς.

Εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἡ «Σφαῖρα» ἐὰν εἰς τὸ τέλος τοῦ Διαγωνισμοῦ κατορθώσῃ νὰ ἀναγγείλῃ ἕνα τέτοιον γάμον.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δύνανται, καὶ πρέπει, νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι τῆς «Σφαίρας» καὶ πρὸ πάντων οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἐν γένει οἱ συγγενεῖς κοριτσιῶν, (ἀδιάφορον πτωχῶν ἢ πλουσίων), ἀρκεῖ νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἑξῆς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ:

1ον) Ἀποκόψατε τὸ δημοσιευόμενον εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν ψηφοδέλτιον, γράψατε εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἠθικοῦ κοριτσιοῦ, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην σας, εἶνε ἄξιον νὰ γίνῃ σύζυγος ἑνὸς Ἕλληνος τῆς Ἀμερικῆς ἢ τοῦ Ἐξωτερικοῦ —ἢ τὸ ὄνομα τοῦ νέου ποὺ μένει εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην σας, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ἑνὸς καλοῦ συζύγου. Γράψατε ἀκόμη, πάντοτε καθαρὰ καὶ εὐανάγνωστα, τὴν διεύθυνσιν τοῦ προσώπου, ποὺ ψηφίζετε, καθὼς καὶ τὴν ἰδικήν σας. Ἔτσι συμπληρωμένον τὸ δελτίον στείλατέ το εἰς τὰ γραφεῖα μας.

2ον) Κάθε ἀναγνώστης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ περισσότερα τοῦ ἑνὸς ψηφοδέλτια. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν κατορθώνουν νὰ συνάξουν πολλὰ ψηφοδέλτια δύνανται νὰ γράψουν, δικά των, δηλαδὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν χειρόγραφα ψηφοδέλτια, ὑπολογίζοντες καθ' ἕνα πρὸς 1 δραχμὴν καὶ συναποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον.

3 Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστελλόντων ψηφοδέλτια θὰ δημοσιεύωνται τακτικὰ εἰς κάθε νέον φύλλον τῆς «Σφαίρας». Τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων κοριτσιῶν θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα τότε μόνον, ὅταν ἡ ἐπὶ τούτῳ ὀργανωθεῖσα ὑπηρεσία τῆς «Σφαίρας ἐξακριβώσῃ ὅτι κέκτηνται πράγματι τὰ προσόντα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀρετῆς

4) Διὰ νὰ προταθῇ ὡς σύζυγος ἑνὸς Ἕλληνος τῆς Ἀμερικῆς ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ μία κόρη δὲν ἀρκεῖ νὰ δημοσιευθῇ τὸ ὄνομά της εἰς τὸν πίνακα τῶν ὑποψηφίων, ***Πρέπει νὰ συγκεντρώσῃ 400 ψήφους*** διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν δεύτερον τελικὸν πίνακα τῶν ὑποψηφίων διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ ὅρος αὐτὸς ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τοὺς ὑποψηφίους νέους-

5 Κάθε ἀναγνώστης ἔχει ὅλον τὸ δικαίωμα δι' ἐπιστολῆς του νὰ μᾶς δίδῃ ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς πληροφορίας διὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ποὺ ἐκτίθεται ὡς ὑποψηφία, ἀρκεῖ νὰ ὑπογράφῃ τὴν ἐπιστολήν του διὰ τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματός του.

6 Τὰ ψευδώνυμα, τόσον διὰ τὰς ὑποψηφίας ὅσον καὶ διὰ τοὺς ψηφοφόρους, ***ἀποκλείονται.***

7 Γίνονται δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι ὑποψηφίων κοριτσιῶν ἢ καὶ ὑποψηφίων νέων. Ἀπαραιτήτως ὅμως δέον νὰ ἔχωμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

8 Ἀπαραίτητος εἶνε ἡ συγκατάθεσις καὶ διὰ τὴν ὑποψηφιότητα τῶν κοριτσιῶν ἢ τῶν νέων. Διὰ τὴν συγκατάθεσιν αὐτὴν θὰ φροντίζῃ ἡ «Σφαῖρα».

9 ***Κάθε ἀναγνώστης δέον νὰ συνοδεύῃ τὰ ψηφοδέλτιά του δι' ἐπιστολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς πληροφορῇ σαφῶς καὶ λεπτομερῶς περὶ τῆς ἀνατροφῆς, τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ψηφιζομένου προσώπου, καθὼς καὶ περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς ἡλικίας ἐκείνης ἢ ἐκείνου ποὺ ψηφίζει.***

Μέχρι τῆς 22ας Μαΐου ἀπέστειλαν ἀκόμη ψηφοδέλτια οἱ ἑξῆς: Δις Δημ. Σιγάλα 1, Ν. Γ. Μορόπουλος 4, Α. Γ. Νικος 2, Ἀνάργυρος Κοφινιώτης 1, Ἀλέξ. Δεσύπρης 1, Λ. Σακελλαρίου 1.

Κον ***Ἀλέξ. Δεσύπρην***, λεπτομέρειαι περισσότεραι περὶ τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας». Ὅπως θὰ δῆτε, οὐδέποτε θ' ἀναφέρεται ὅτι ὁ τάδε ψηφίζει τὴν τάδε· Μόνον περὶ τῶν ψηφοδελτίων ποὺ θὰ στέλλῃ ὁ καθεὶς θὰ γίνεται λόγος.

Κον ***Α. Γ. Νίκαν***, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράψετε καθαρὰ τὰ ἐπώνυμα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν δίδων Κρυσταλίας, Ἄννας, Παναγιώτας καὶ Ὠμορφιᾶς.

Κον ***Στρατηλ...*** Στείλατε τὴν διεύθυνσιν τῶν δεσποινίδων ποὺ ψηφίζεται.

Κον ***Νικόλ. Μορόπουλον***, ἡ ψηφοφορία δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἀντιπροσώπου.—Μπορεῖτε νὰ στείλετε ὅσα ψηφοδέλτια θέλετε.

Κυρίαν ***Μαρίκαν Μαντᾶ***, δυστυχῶς ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη ἀργά.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους ψηφοφόρους νὰ μᾶς γνωστοποιήσουν τὰ ὀνόματα τῶν δίδων τοῦ πίνακος: Μετοξᾶ, Γεωργαντᾶ, Στεργιάδου καὶ Μακρῆ.

Εἰς τὸν πίνακα αὐτὸν θὰ περιλαμβάνωνται ἑκάστην ἑβδομάδα τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων κοριτσιῶν, περὶ τῶν ὁποίων διά τῶν ἐπισταμένων ἐρευνῶν της ἡ «Σφαῖρα» ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἔχουν τὰ προσόντα διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον	ἀριθ. ψήφων
Ἑλένη Οἰκονόμου Ἀθῆναι	30
Λιλίκα Ζέρβα »	10
Ἐλισάβετ Ζέρβα »	11
Ἀλεξάνδρα Σακκέτα »	10
Αἰκατ. Λιβαθινοπούλου »	13
Σοφία Βενετάτου προσφ. »	3
Δὶς Στεργιάδου προσφυγ. »	3
Ζωὴ Πατρικίου »	5
Δὶς Μεταξᾶ »	3
Δὶς Γεωργαντᾶ »	3
Δὶς Μακρῆ »	2
Ἀρμελίνα Φωτοπούλου »	7
Φώφη Δεπόστα »	7
Χρυσούλα Κονδύλη »	10
Δὶς Βουτσινᾶ »	10
Ἀρχοντία Ἰωάνου προσ. »	5
Παναγ. Ἰωάν. Ρήγα, Τρίπολις	2
Παρθ, Παραμερίτου, Πειραιεὺς	6
Εὐριδίκη Μαντζούνη, Ἀθῆναι	5
Ἀταλ. Ἀντωνιάδου »	3

Ἀπὸ τὰς ὑποψηφίας αὐτὰς ὅσαι συγκεντρώσουν 400 ψήφους θὰ συμπεριλαμβάνωνται εἰς τὸ τελικὸν πίνακα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἐκλέξουν τὰς συζύγους των.

Ὁ κ. Ἰάκωβος Δραγάτσης, διευθυντὴς τοῦ ὁμωνύμου Λυκείου, διατελέσας ἐπὶ ὁλόκληρον 25ετίαν Γυμνασιάρχης ἐν Πειραιεῖ καὶ διευθύνων ἀπὸ τοῦ 1903 τὸ ἐν λόγῳ Λύκειον, μᾶς ἐμίλησε διεξοδικώτερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἠθικῆς. Ἐργασθεὶς ἀπὸ τοῦ 1878 συνεχῶς συνετέλεσεν τὰ μέγιστα εἰς τὸν διακανονισμὸν τῶν ἑκάστοτε ἀναφυομένων ζητημάτων ἠθικῆς. Ὑπέδειξε πολλάκις τὰ μέσα τῆς συγκρατήσεως τῆς καταρεούσης ἠθικῆς. Καὶ τοῦτο καταφαίνεται εἰς λόγον του ἐκφωνηθέντα τὸ 1916 ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, ἐπιγραφόμενον «Τὸ ἑτεροσκελὲς τῆς ἐκπαιδεύσεως». Ὁ λογος οὗτος ἐπροξένησεν τόσην ἐντύπωσιν ὥστε μετεφράσθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Διευθυντοῦ τῆς Χ. Α. Ν. τῆς Ἀμερικῆς.

Εἶνε ὁ πρῶτος ὁ δεχθεὶς κορίτσια εἰς Γυμνάσιον ἀρρένων, καθ' ὅσον ἔχει τὴν γνώμην ὅτι κορίτσια εἰς σχολεῖα ἀρρένων, δύνανται νὰ τύχουν καὶ ἠθικῆς μορφώσεως, ἐνῷ τοὐναντίον εἰς ἄρρενας μαθητὰς εἶνε δύσκολον τοῦτο, διότι ἀποθηλύνονται.

Φρονεῖ ὅτι ὑπάρχουν πραγματικῶς ἠθικὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄξια παντὸς ἐπαίνου ἀλλὰ ταῦτα εἶναι πολὺ ὀλίγα καὶ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν οἰκογένειαν. Τὸ σχολεῖον κατὰ τὸ δυνατὸν ἐκπληροῖ τὸν σκοπόν του.

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ ὁμιλήσουν περὶ τῆς ἠθικῆς τῶν κοριτσιῶν ἐν Ἑλλάδι οἱ κ.κ. Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 5

Ψηφίζω τ . . . .
. . . . . .

(Ὄνομα καὶ διεύθυνσις τοῦ προσώπου ποὺ ψηφίζεται)

Ὄνομα καὶ διεύθυνσις ψηφίζοντος) . . . .

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΣΙΚ....

Ὦ, *ma parole*, δεσποινίς... Δὲν ἐσκόπευα καθόλου νὰ σᾶς νευριάσω μὲ τὸ γράμμα μου. Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ μιλήσωμε μαζῆ, ἔτσι σιγὰ-σιγὰ κι' ὡραῖα, σὰν δυὸ καλὲς φιλενάδες.

Σᾶς ἐνθουσιάζει πολὺ ἡ μόδα τῶν κομμένων μανικιῶν. Ὦ, πιστεύσατέ με, πῶς δὲν θὰ προσπαθήσω διόλου νὰ σᾶς ἐλαττώσω τὸν ἐνθουσιασμό σας αὐτόν.

Ὁ γάλλος συγγραφεὺς Μαρσὲλ Πρεβό, ὁ δυνατὸς αὐτὸς μελετητὴς τῆς γυναικός, λέγει κάπου:

«Ὅσον περισσότερον μιὰ γυναῖκα ἀποκρύπτει τὴν καλλονήν της τόσον ὡραιοτέρα γίνεται. Φυσικὸν εἶνε νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς περισσότερον ἐκεῖνο ποὺ διαισθάνεται παρὰ ἐκεῖνο ποὺ βλέπει.»

Καταλαβαίνετε τώρα, ὅτι ἀφίνουσα ἐντελῶς ἐλεύθερα τὰ μπράτσα σας, δὲν ἀφίνετε πλέον εἰς ἕνα ἄνδρα νὰ διαισθάνεται τίποτε. Ὅταν χορτάσῃ τὸ μάτι, δεσποινίς, χορταίνει καὶ ἡ καρδία. Δηλαδή, μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔτσι τολμηρὰ ἁπλώνει τὰ μπράτσα της μπροστὰ στὸ βλέμμα τοῦ καθενός, πιστεύω πῶς δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν ἀπαίτησιν νὰ διατηρῇ ὁ ἄνδρας τὴν εἰκόνα της μέσα στὴ φαντασία του σὰν τὸ γλυκύτερό του ὀνειροπόλημα.

Ἡ γνώμη ἡ δική σας εἶναι διαφορετική... «Δὲν εἶνε τολμηρόν», μοῦ γράφετε, «αὐτὸ ποὺ κάμνω. Εἶνε ὑγιεινόν». Ἐπιτρέψατέ μου, καλή μου φίλη ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης σας. Βεβαίως, ἐὰν ἡ σημερινὴ γυναῖκα ἄφινε μόνον τὰμπράτσια της ἐλεύθερα κι' ἐφρόντιζε νὰ περιορίσῃ ὀλίγον τὸ ἄνοιγμα τοῦ καρρέ της καὶ νὰ πυκνώσῃ περισσότερον τοὺς πούντους τῆς κάλτσας της, φυσικά, δὲν θὰ ἐγείρετο ζήτημα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μόνον τῶν μπράτσων της. Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἐμφάνισις τῆς γυναικὸς εἶναι τόσον τολμηρὰ καθ' ὅλα, ὥστε σ' ἕναν ἄντρα νὰ γεννᾶται ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐρώτημα: «Ἄραγε, ἔχει σὶκ αὐτὴ ἡ γυναῖκα»;

Σᾶς βεβαιῶ, δεσποινίς, ὅτι τὸ σύνολον τῆς ὡραιότητος μιᾶς γυναικὸς χάνει πολὺ ὅταν καὶ ὁ λαιμὸς καὶ τὰ μπράτσα εἶνε ἐλεύθερα. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ περιορισθῇ.

Ἄ, μὴν ἀφίνετε τὸν ἄνδρα νὰ σᾶς χορταίνῃ μὲ τὸ βλέμμα. Κάθε ἄντρας εἶνε φυσικὸν νὰ ἐπιθυμῇ περισσότερον τὴν καλλονὴν ποὺ μαντεύει ἀπὸ ἐκείνην ποὺ τόσον τολμηρὰ τοῦ ἐπιδεικνύετε.

Ἄς φαντασθῶμεν πῶς αὔριο, σὲ μιὰ κοσμικὴν συγκέντρωσιν, βρεθῆτε κοντὰ στ' ἀνθογυάλι καὶ ἁπλώσετε τὸ ὁλόγυμνό σας μπράτσο σ' ἕνα γνώριμό σας κύριο γιὰ νὰ τοῦ προσφέρετε ἕνα μπουμποῦκι. Φρονεῖτε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς θὰ μείνῃ ἀπολύτως εὐχαριστημένος; Φυσικά, τὰ βλέμματά του θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ γυμνό σας μπράτσο καὶ θ' ἀφήσῃ ἀπαρατήρητο τὸ λουλοῦδι σας. Ἄ, εἶνε πολὺ σίκ, δεσποινίς, πολὺ ὤμορφο, παρά πολὺ καλλιτεχνικὸ καὶ σκερτσῶζο τὸ σκεπασμένο μπρατσάκι, ὅταν μάλιστα τύχῃ καὶ τὸ μπρατσάκι αὐτὸ καταλήγῃ σ' ἕνα ἄνθος.

Μὲ αὐτὰς τὰς τολμηρότητάς μας καταστρέψαμεν τὸ ὡραιότερον ἰδανικὸ τοῦ ἀνδρός: τὴν γυναῖκα. Δὲν ὀνειροπολεῖ πλέον κανεὶς ὅ,τι βλέπει τόσον εὔκολα.

Φυσικά, ἕνα γυμνὸ μπράτσο κάτω ἀπὸ μίαν καλλιτεχνικὴν κινέζικην ὀμπρέλλαν δὲν παύει νὰ εἶνε χαριτωμένον θέαμα.

Κάθε ὅμως χαριτωμένο πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ σίκ. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε προωρισμένη ν' ἀποτελῇ γιὰ τὸν ἄνδρα μόνον θέαμα: Ὅλοι τότε οἱ καλοὶ ποιηταὶ ποὺ ὕμνησαν τὴν γυναῖκα θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ πλῆξιν.

Κάποτε ἕνας παλαιὸς γάλλος ποιητής, ὁ Λαμαρτῖνος, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, εἶχεν ἀγαπήσει φλογερὰ ἕνα κορίτσι μιᾶς λαϊκῆς Παρισινῆς συνοικίας. Τὸ ἐλάτρευε δυνατά. Ὅταν ὅμως ἕνα βράδυ συνήντησε τὸ κορίτσι αὐτὸ μὲ πολὺ τολμηρὰν περιβολὴν μέσα σ' ἕνα δημόσιο χορό, τόσο πολὺ τοῦ ἐκακοφάνη, ὥστε τὸ ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὴ δημοσιεύετε, παρακαλῶ, δεσποινίς, τὰ ποιήματά μου.

Εἶμαι πεπεισμένη, φίλη μου, ὅτι δὲν θὰ λάβετε καθ' ὅλου ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις μου αὐτάς, παρὰ μόνον γιὰ νὰ γελάσετε. Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ θὰ ἐπιμένω στὴν ἄποψίν μου: Τὰ γυμνὰ μπράτσα χαλοῦν ὅλο τὸ σὶκ τῆς γυναικός. Καταστρέφουν τὰ ὄνειρα τῶν ἀνδρῶν. Καὶ γι' αὐτὴν τὴν λυπηρὰν καταστροφὴν ὁ ὑπεύθυνος εἶσθε σεῖς, δεσποινίς.

ΣΤΕΛΛΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Συγχώρησέ με !...

—Σμάραγδε ; !..

—Συχώρεσέ με !...Σοῦ ἔλεγα ψέμματα... σ' ἐγέλουσα !,.. Καὶ σένα καὶ ὅλους !...

—'Αδελφὲ Σμάραγδε ; !...

— Ναί ! .. Τὸ κορίτσι, ποὺ θὰ πήγαινες νὰ βρῇς στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, εἶναι δῶ μπροστά σου, καὶ σὲ παρακαλεῖ !...

—'Εσύ ; !..

—Ναί !...Δὲν εἶμαι ὁ γιὸς τοῦ κόντε - Κοτούβαλη, τοῦ Λορέντσου !.. Εἶμαι ἡ μονάκριβη θυγατέρα τοῦ κόντε Φιόρη ! Εἶμαι ἡ Σμαράγδα !...

—'Α !...

—Συχώρεσέ μου τὸ μεγάλο αὐτὸ ψέμμα! .. 'Απὸ σένα δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κρυφτῶ !...Σοῦ εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια !

—Σήκω !..

—Μὰ καὶ σύ, γιὰ μένα, δὲν εἶσαι πιὰ ὁ Ἄνθιμος ὁ ἀδελφός !,. Εἶσαι ὁ 'Αλβέρτος ὁ κόντε-Δάρμας !

—Σήκω λοιπόν !...

Τοῦ ἦρθε νὰ ὁρμήσῃ, νὰ σκύψῃ, νὰ τὴ σηκώσῃ στὴν ἀγκαλιά του. Μὰ δὲν τολμοῦσε.. Ὥς που ἐκείνη ἀνασηκώθηκε μόνη της καί, τείνοντας τὰ χέρια της ποὺ ἔβγαιναν ἁβρὰ καὶ λευκὰ σὰν κρῖνα ἀπὸ τὰ μαῦρα φαρδομάνικα, τοῦ εἶπε :

—Βοήθησέ με ! . Θὰ ξαναπέσω... Δὲν αἰσθάνομαι καλά ...

Τότε μόνο τὴν πλησίασε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια, τὴ σήκωσε καὶ μὲ παραφορὰ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του,

—Σμαράγδα !

—'Αλβέρτε !

* * *

Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγιόνταν ὅλα : κι' ἡ θηλυπρέπεια τοῦ νεαροῦ δόκιμου κι' ἡ ἀναστάτωσις ποὺ προξένησε στὴν ψυχὴ τοῦ νέου μοναχοῦ... Ὁ Ἄνθιμος αἰσθανόταν τώρα τὴν ἀνακούφιση ἐκείνη ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σκοτάδι, γεμάτο φόβους καὶ κινδύνους, περνᾷ στὸ φῶς. Ὁ Σμάραγδος ἦταν Σμαράγδα ! Κι' αὐτὸς δὲν εἶχε ποθήσει, δὲν εἶχε ἀγαπήσει ξαφνικά, παρὰ ἕνα ὡραῖο ξανθὸ κορίτσι κρυμμένο μέσα σ' ἕνα μαῦρο ράσο. Ὁ Ἄνθιμος, ὁ καλόγερος εἶχε ξαναγίνει πιὰ 'Αλβέρτος. Καὶ κοντὰ στὴ νέα ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ μποροῦσε τώρα τὴ σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά του, ξεχνοῦσε ὁλότελα καὶ τὸ ποῦ βρίσκεται καὶ τὸ γιὰ τί...

—Σ' ἀγαπῶ ! τῆς ἔλεγε. Γλυκειά μου Σμαράγδα, σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ στιγμὴ ποὺ εἶδα τὸ Σμάραγδο καὶ μὲ τὴ φαντασία μου τὸν ἔπλασα γυναῖκα !

—Κι' ἐγώ, 'Αλβέρτε, σ'ἀγαπῶ ! τοῦ απαντοῦσε. Εἶσαι ὁ δεύτερος ποὺ ἐγνώρισα ἀπὸ κοντά, μὰ ὁ πρῶτος ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου ! Τὸ Δραγανῖγο ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ πατέρας μου, κατάφερα νὰ τὸν ἀψηφίσω. 'Εσένα ὅμως ἦταν ἀδύνατο !... Εἶπες πὼς ἤσουν ἕτοιμος νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ Μοναστῆρι, γυρεύοντας ἐκείνη ποὺ σοῦ θύμιζα. Τώρα θὰ φύγουμε μαζί ! Ἔ ; μαζὶ δὲ θὰ φύγουμε !

—Ναί, χρυσῆ μου, κι' ἀπόψε ἀμέσως !.,

—Θὰ πέσουμε στὴν ἁμαρτία τοῦ γάμου, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε διαφορετικά ! 'Εγὼ τοὐλάχιστο, αἰσθάνουμαι πὼς θὰ πέθαινα ἂν χωριζόμαστε χωρὶς νὰ ἑνωθοῦμε.

—Κι' ἐγώ...

—Ἂς παρηγορηθοῦμε κι' ἂς ἐλπίσουμε... Μπορεῖ νἄχουν δίκιο κι' ἐκεῖνοι ποὺ λένε πὼς ὁ γάμος δὲν εἶνε τόσο μεγάλη ἁμαρτία. Ὅταν μάλιστα θὰ σκεπάζουμε τὰ εἰκονίσματα τῆς κρεββατοκάμαράς μας... Ὤ, ναί, 'Αλβέρτε ! αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ, ποτέ!.. Ἂς εἶνε, ὁ γάμος μπορεῖ νὰ εἶναι ἁμαρτία, εἶνε ὅμως κι' εὐτυχία μεγάλη ! Τώρα τὸ βλέπω, στὴν ἀγκαλιά σου... Γιατὶ νὰ μὴ θέλῃ ὁ Θεὸς νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι εὐτυχισμένοι ; Ὤ, ἐγὼ ἐλπίζω πὼς θὰ μᾶς συχωρέσῃ... Καὶ πρῶτο, καθὼς σοῦ εἶπα, γιατὶ θὰ σκεπάζουμε τὰ ἅγια εἰκονίσματα. Ἔπειτα θὰ κάμουμε παιδιά, πολλὰ παιδιά, ποὺ θὰ τἀναθρέψουμε χριστιανικά. Καὶ μποροῦμε ἀπὸ τώρα νὰ τάξουμε ἕνα-δυὸ ἀπὸ τὰ παιδιά μας στὸ Θεό, ἕν ἀγόρι παραδείγματος χάρη κι' ἕνα κορίτσι. Τὸ ἀγόρι τὸ κάνουμε παπᾶ, τὸ κορίτσι καλόγρια. Δὲν εἶνε καλὴ ἡ ἰδέα μου, 'Αλβέρτε ;

—Ναί, ἀγάπη μου, ναί...

Μὴ νομίσετε τώρα πὼς ὁ 'Αλβέρτος τῆς ἀποκρίθηκε ἔτσι χαμογελῶντας εἰρωνικά..Καθόλου ! Σοβαρότατα ἐπιδοκίμαζε τὶς ἰδέες της, γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε τὶς ἴδιες. Ἕνα αἴσθημα, ἕνα πάθος τὸν ἔσπρωχνε ἀνίκητα στὴν ἁμαρτία τοῦ γάμου. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σκέπτεται ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ ἐξαγνισμό. Καὶ τὶ καλύτερα θὰ ἔβρισκε, ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ ἐπρότεινε ἡ Σμαράγδα ;.. Τὸ πολὺ-πολὺ μποροῦσαν ἀκόμα νὰ χτίσουν καὶ μιὰ ἐκκλησία. Ἢ ν'ἀφήσῃ ὁ 'Αλβέρτος τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ πλούτη του στὸ Μοναστῆρι..Στὸ τέλος ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τοὺς λυπόταν τοὺς ἁμαρτωλούς, ὥστε νὰ μὴ λάβουν ἀντάλλαγμα τῆς πρόσκαιρης εὐτυχίας τους στὴ γῆ, τὴν αἰώνια κόλαση στὸν Ἅδη...

—Ἄχ, πόσο θὰ χαρῇ κι' ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μου, ἐξακολούθησε ἡ Σμαράγδα, ποὺ τόσο ἤθελε νὰ μὲ παντρέψῃ !... Μὰ τί τοῦ φταίω ; ἂς μοὔφερνε τότε ἕναν 'Αλβέρτο, νὰ μὲ καταφέρῃ... Ἂς εἶνε, τώρα θὰ τοῦ τὸν πάω ἐγώ... Γιὰ φαντάσου, χρυσέ μου, τί θὰ γίνῃ στὸ πατρικό μου, τὸ πρωῒ ποὺ θὰ παρουσιαστοῦμε κι' οἱ δυό !.. Ἔχασαν τὴν κόρη τους καὶ θὰ τὴν ξαναβροῦν διπλῆ !..

Ὁ 'Αλβέρτος ὅμως ἐσκυθρώπασε.

—Δὲν πιστεύω, εἶπε, νὰ χαροῦν καὶ τόσο πολύ...

—Γιατί ;

—Γιατὶ ὁ κόντε-Φιόρης δὲ θἄθελε νὰ συγγενέψῃ μ' ἕνα γιὸ τοῦ κόντε-Δάρμα !

—Εἶνε ἐχθροί ; ἐτρόμαξε ἡ Σμαράγδα.

—Καὶ πολὺ μάλιστα !

—Μὰ γιατί ; ἀπὸ πότε ;

—Ὤ, ἀπὸ χρόνια. Πρὶν γεννηθοῦμε μεῖς. 'Αλλὰ δὲν ξέρω καλὰ τὴν αἰτία... Πάντα μιὰ γυνα κα ἦταν στὴ μέση. Ἢ ὁ πατέρας σου ἤθελε κάποτε νὰ πάρῃ τὴ μητέρα μου, ἢ ὁ δικός μου τὴ δική σου. Δὲν ξέρω ὅμως καλά. Ξέρω ὅμως πὼς ἔγειναν ἐχθροὶ ἀπὸ τότε. Καὶ σ' ὅλα τὰ ζητήματα ἦσαν χωρισμένοι. Ἅμα ὁ πατέρας σου ἔλεγε γιὰ κάτι «ναί» ὁ δικός μου ἔπρεπε νὰ πῇ «ὄχι»!...

—Περ εργο ! ψιθύρισε ἡ Σμαράγδα. Δὲν ἔτυχε ποτὲ ν'ἀκούσω... Μὰ ὁ πατέρας σου ζῇ;

—Ὄχι... Δὲν ἔχω πιὰ οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

—Μπορεῖ λοιπὸν ὁ πατέρας μου νὰ κρατᾷ μῖσος, ἔχθρα, γιὰ ἕνα νεκρό ;

—Ποιὸς ξέρει ! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν συγχωροῦν οὔτε στὸν τάφο.

—Θέ μου ! μὲ τρομάζεις ! Κι' ἂν ὁ πατέρας μου ἀρνηθῇ ;.. Νὰ σοῦ πῶ : δὲν κάνει νὰ σὲ παρουσιάσω μ' ἄλλο ὄνομα ;

—Ὄχι, ἀγαπητή μου ! Αὐτὸ μόνο στὰ Μοναστήρια γίνεται. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ πάρω ἕνα ὄνομα γνωστὸ κι' ὁ πατέρας σου πάλι δὲ θὰ σ' ἔδινε σ' ἕναν ἄγνωστο. Θὰ παρουσιαστῶ σὰν 'Αλβέρτος Δάρμας κι' ὅ,τι γίνῃ.

—Μὰ τότε νὰ μὴ πᾶμε ἀμέσως...

—'Αλλά ;...

—Νὰ ἐξετάσουμε πρῶτα...Νὰ γυρίσω, παραδείγματος χάρη, μόνη ἐγώ, νὰ ξεψαχνίσω τὸν πατέρα μου καὶ νὰ σοῦ γράψω.

—Κι' ἂν δὲ θέλῃ ;

—Ξαναφεύγω !

—Ἄ ! δὲ θὰ σοῦ εἶνε τόσο εὔκολο ! Ὁ πατέρας σου δὲ φοβόταν τόσο τὸ Μοναστῆρι καὶ σ'ἄφηκε ἐλεύθερη. Ἅμα ὅμως πῇς πὼς εἶσαι ἐρωτευμένη μ' ἕνα του ἐχθρό, θὰ σὲ κλείσῃ, θὰ σὲ φυλακίσῃ, ὥς που νὰ σὲ παντρέψῃ μὲ τὴ βία.

—Νὰ μὲ δώσῃ σ' ἄλλον ;

—Φυσικά.

—Στὸ Δραγανῖγο ἴσως ;

—Πιθανότατα.

—Τότε δὲν πάω πουθενά ! Δὲ βγαίνω ἀπὸ δῶ-μέσα, ἂν δὲν ἐξασφαλίσω τὴ συγκατάθεση τοῦ πατέρα μου !

Ὁ 'Αλβέρτος συλλογίστηκε λίγες στιγμές. Κι' ἔπειτα εἶπε :

—Σμαράγδα μου, ἀγαπημένη μου Σμαράγδα, ἔχεις δίκιο ! Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶνε νὰ καθήσουμε στὸ Μοναστῆρι.

—Γιὰ πάντα ; ! τρόμαξε ἡ Σμαράγδα.

—Ὄχι δά ! πῶς εἶνε δυνατό ; Ὥς που νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τὸν πατέρα σου. Θὰ τοῦ γράψουμε, θὰ βροῦμε τρόπο νὰ τοῦ στείλουμε τὸ γράμμα καὶ νὰ πάρουμε τὴν ἀπάντηση.Κι' ἔπειτα βλέποντας καὶ κάνοντας.

—Καὶ δὲν θὰ πῇς τοῦ 'Αγίου Ἡγουμένου πὼς δὲν ξέρω νὰ γράφω καλά ;.

—Ἀγάπη μου !...

Κι'ὁ 'Αλβέρτος ἀγκάλιασε τὴ Σμαράγδα καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα φλογερὸ φιλί.

—Ἔτσι ἀπεφάσισαν.

('Ακολουθεῖ)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ

Ὁ Σάρλυ στὴν Ἔλλη:

«Γλυκειά μου,

Τί γίνεσαι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πῶς τέσσαρες ἡμέρες τώρα εἶμαι μακρυὰ σου καὶ πῶς σ' αὐτὴν τὴν αἰωνιότητα δὲν σοὔδωσα οὔτε ἕνα φιλί ! Ἄχ γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι μαζύ μου ;

Σήμερα περιμένω τὸν δικηγόρο νὰ τελειώσω μιὰ καὶ καλή. Au revoir τὴν Κυριακή. Θὰ μὲ περιμένῃς βέβαια στὸν σταθμό.

10.000 φιλιὰ ἀπὸ τὸν πιστό σου Σάρλυ.»

Ἔτσι ! Πάει κι' αὐτό! Εὐχαριστημένος ὁ Σάρλυ ἐκάθησε στὸ φωτέϊγ καὶ ἔκλεισε τὸ γράμμα. Μετὰ ἐπῆρε ἀπὸ μία ἀσημένια τσιγαροθήκη ἕνα τσιγαρέτο καὶ ἄφησε τὴν τσιγαροθήκη ἐπάνω στὸ γράμμα.

Τοῦ τὴν χάρισε χθὲς τὸ βράδυ ἡ Μαίρη γιὰ νὰ τὴν θυμᾶται. Γιὰ νὰ τὴν θυμᾶται!..Γνωστὸ κτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα καὶ ὁ Σάρλυ σηκώθηκε.

Ἡ Ἔλλη στὸν Σάρλυ. - «Ἀγοράκι μου,τέσσερες ἡμέρες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ εἶσαι κοντά μου. Ξέρεις τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μένα ; Γιατὶ νὰ πεθάνῃ ὁ θεῖος σου καὶ νὰ ἀναγκασθῇς νὰ μὲ ἀφήσῃς ὀκτὼ ἡμέρες μονάχη μου; Μονάχα μιὰ ἐλπίδα ἔχω πὼς τὴν Κυριακὴν θὰ γυρίσῃς. Θὰ μοῦ φέρῃς κανένα ὤμορφο πραγματάκι;

Πολλὰ φιλιά,χρυσό μου, ἀπὸ τὴν λυπημένη καὶ αἰώνια πιστή σου. Ἔλλη»

Ἔκλεισε τὸ γράμμα γρήγορα ἡ Ἔλλη, τὸ σφράγισε καὶ ἐπῆρε ἀπὸ μιὰ μπομπονιέρα ἕνα σοκολατάκι. Ἔπειτα ἐκύταξε πονηρὰ ἕνα μπουκέτο μενεξέδες καὶ ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἀνέβη στὰ χείλη της.

Ὁ Φρίτσ ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια ἕνας πολὺ χαριτωμένος διαβολάκος ποὺ τῆς ἐχάρισε τὸ μπουκέτο καὶ ποὺ σήμερα . .

Ἐκτύπησε ἡ πόρτα καὶ ἡ Ἔλλη ἔρριξε τὸ μπουκέτο ἐπάνω στὸν φάκελο.

Βροντῶντας καὶ σφυρίζοντας μπαίνει τὸ τραῖνο στὸ χὼλ τοῦ σταθμοῦ. Ἐλαφρὰ πηδάει ὁ Σάρλυ ἀπὸ τὸ βαγόνι καὶ διὰ μιᾶς στὴν ἀγκαλιά του ἡ Ἔλλη.

«Χρυσό μου ξαναἦλθες;» «Ἀγαπούλα μου, πῶς σὲ λαχταροῦσα». Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει γρήγορα στοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Σάρλυ. Εσκοτείνιασε καὶ ὁ Σάρλυ ἀνάβει τὴν λάμπα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ντορμαίζ. Ἡ Ἔλλη κουρδίζει τὸ γραμμόφωνο.

«...... Σοῦ εἶμαι πιστὴ καὶ δὲν μὲ ξελογιάζουν.... » (*)

Τὰ βελουδένια μαξιλαράκια τῆς ντορμαίζ κυλοῦν τόσο προκλητικά.... ἀπαλὰ χάνονται οἱ τελευταῖοι τόνοι....

Πεταμένα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ εἶνε μία ἀσημένια τσιγαροθήκη καὶ ἕνα μαραμένο μπουκέτο μενεξέδες.....

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Γερμανικό.) Π. Σ.

(*) Μοντέρνο Βερολινέζικο τραγοῦδι.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Τί ἔχετε νὰ πῆτε καὶ γιὰ τὴν σημερινὴν ἐμφάνισιν τῆς «Σφαίρας»; Ὅτι τὸ ἕνα φύλλον εἶνε καλλίτερον τοῦ ἄλλου. Ὅταν κάποτε σᾶς ὑπεσχέθην, ὅτι ἡ ἐμφανίσεις τῆς «Σφαίρας» θὰ φθάσουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ εἶνε καταπληκτικαὶ γιὰ τὸν τόπο μας, βλέπετε πῶς δὲν ἔλεγα ὑπερβολάς.

Γιὰ τὰς πανηγυρικὰς αὐτὰς ἐμφανίσεις ἡ «Σφαῖρα», ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνεργατῶν της, ὀφείλει νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ δύο ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους συντελεστὰς τῶν ἐπιτυχιῶν της: Τὸν Ἀρχιεργάτην τοῦ τυπογραφείου της κ. Ἐλευθέριον Ἐλευθερίου καὶ τὸν μηχανικὸν τοῦ πιεστηρίου της κ. Θεόφιλον Συριανάκην, τῶν ὁποίων ἡ συμβολὴ θὰ εἶνε πάντοτε μεγάλη.

—Ψηφοδέλτια γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Συνοικεσίων θὰ βρῆτε οἱ ἐνδιαφερόμ.νοι εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Σφαίρας».

—Μὴ βιάζεσθε, κ. Μ. Χαροπ. Περισσότερα ἀπὸ δύο-τρία ἔργα συνεργατῶν δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω σὲ κάθε φύλλο τῆς «Σφαίρας».

—Δὲν τὰ βρίσκω κατάλληλα γιὰ τὴ «Σφαῖρα», κ. Robert. Στεροῦνται ὕφους καὶ ρυθμοῦ. Κάτι μποροῦσε νὰ γίνῃ μὲ τὸ «Τότε καὶ τώρα», ἀλλὰ τὸ βρίσκω πολὺ ἐλαφρό, σχεδὸν παιδικό. Ἐξασκηθῆτε περισσότ.ρον. Ὑποθέτω πὼς τώρα ἀρχίζετε.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Ὁ κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 2151 τοῦ 223ου φύλλου τῆς «Σφαίρας» κερδίζει τὸ ἑκατοντάδραχμον. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας» τὰ περισσότερα ἐκ τῶν 'Ιδιαιτέρων τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν ἐδημοσιεύθησαν. λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης. Δηλοῦμεν πρὸς ὅλους, ὅτι ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα οὕτως ὥστε εἰς κάθε φύλλον τῆς «Σφαίρας» νὰ δημοσιεύωνται ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερα 'Ιδιαίτερα,κατὰ σειράν, πάντοτε, προτεραιότητος.

—Ποιὸ θέλει νὰ γνωρίσῃ ἕνα νέο ; Ἂς γράψῃ : Παντελὴν Κόντ-ον, 'Αθῆναι *p. r.*

Δ]νὶς 'Ιουλία (ἐκ Βόλου) δέχομαι. 'Αντώνιος Μπενᾶς, *p.r.* 'Αθῆναι.

—'Ανταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶc. *p.* διαφόρων τοπείων ποὺ ἔχω πάρει μὲ ἐνσταντανέ, μόνον μὲ δίδας μορφωμένας πανταχόθεν Γράψατε : Θεόδωρον Γεωργόπουλον, Κουνέλη Καλαβρύτων.

—Δίδες, παντρεμένες, χῆρες κ.λ.π. θέλετε ν'ἀνακουφίσετε δύο φίλους πολεμιστάς, δράσαντας εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς 'Ελλάδος καὶ ἀνατολῆς ; Γράψατε : Τένυν Ἄριστον Β3 μοῖρα πεδινοῦ πυρ]κοῦ, Μ. 'Επιτελεῖον τ.τ. 900.

—Φανταράκος τοῦ 22 ζητεῖ ἀλληλογραφίαν πρὸς παρηγορίαν τῆς μονοτόνου ζωῆς του, μὲ κορίτσια ἡλικίας του, Πορταριᾶς—Βόλου, περιχώρων. Γράψατε : Λούλουδο Ἕβρου 2ον σύν]μα, 9ος λόχος τ.τ. 912.

—'Ηώ, Θεσ]νίκην. Τί ἔγινες ; Οὔτε στὸ γράμμα ποὺ ἔλαβες ἀπὸ τὸν Τάκη ἀπήντησες Γιατί παρακαλῶ ; Α.....

—Δυὸ «'Ιάδες» Σμυρνιωτοποῦλες θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν καὶ πρὸς παντὸς μὲ στρατιωτικούς, γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦν τὴν παληὰ εὐτυχισμένη ζωή τους. Νίκη 'Αργυροπούλου καὶ Λοῦλα Ραντοπούλου *p.r.* 'Αθήνας.

—'Αλληλογραφῶ μὲ δίδας 16—18 ἐτῶν. Προτιμῶνται : 'Αθηνῶν. Πατρῶν, Αἰγίου. Σκοπός: γνωριμία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε 'Ι. Κοίλιαν, Δερβένιον.

—Σιτιστὴς καὶ βοηθός του διαμένοντες ἐπὶ μακρὸν ἐν μετώπῳ καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ ὡραῖον καὶ μυροβόλον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν 'Αγγλιστί,Γαλλιστὶ καὶ 'Ελληνιστὶ μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμῶνται 'Αθηνῶν, Πατρῶν, Πειραιῶς, 'Αδριανουπόλεως, Γυθείου καὶ Αἰγίου. Γράψατε : Λοχίαν Σφαλαγκάκον Νικόλαον καὶ δεκανέα Δρομάζον 'Ιωάννην, 3]40 Εὐζώνων, 6ον λόχον, τ.τ. 930.

—Δύο νεαροὶ δεκανεῖς αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 18 - 20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Χαλκίδος, Βόλου, Κορίνθου, Ἄργους καὶ Ναυπλίου. Γράψατε : Ε.Τ. Χ.Α., 2ον σύν]μα ἱππικοῦ, 3η ἴλη, τ.τ. 926.

—Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοδώρου Προεστοῦ, ποῖος θὰ μοῦ τὴν γράψῃ μέσῳ «Σφαίρας»; Α.Λ...

—*Harry Bots.* Τί γίνεσαι ὑπάρχεις ; *Elda*

—Νεαρὸς φοιτητὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τσακπίνικα 'Αθηναϊκὰ κορίτσια· σκοπός : γνωριμία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Μίμην 'Ελευθεριάδην *Poste-restante* 'Ενταῦθα

—Κύριος οἰκογενείας καλῆς, εὐπαρουσίαστος, μορφωμένος, ἡλικίας 36 ἐτῶν, μὲ περιουσίαν καὶ μηνιαῖον ἐν 'Αθήναις εἰσόδημα 8 χιλ. δραχμῶν ζητεῖ σύζυγον καλῆς ἀνατροφῆς, ὡραίαν, μορφωμένην, ἡλικίας 23 ἕως 33 ἐτῶν, μετὰ σχετικῆς ἀναλόγου προικὸς ἢ καὶ ἄνευ τοιαύτης. Πληροφορίαι δι' ἀλληλογραφίας: Κον Α, Β. Φίλον, ἀρ. 25, *P.R.* 'Αθήνας,

—'Αλληλογραφῶ με κορίτσια ἀπολύτου ἠθικῆς μορφώσεως· σκοπός: ἀμοιβαία ἐκτίμησις.Προτιμῶνται 'Αμαλιάδος, 'Αθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Σεβδικιοῦ, Κυδωνιῶν, Κορδελλιοῦ. Τιμολέων Σῶκος. 'Οδὸς Μπόταση, ὄπισθεν 'Αγίου Βασιλείου, Πειραιᾶ.

—Ἄ γλυκειά μου ἀγάπη. «ΙΦ» ἔπειτα ἀπὸ τόσα, ἔπαυσα πειὰ νὰ εἶμαι ἡ ἀγαπημένη σου Φ;.. Ἔπαυσα πειὰ νὰ εἶμαι θρονιασμένη στὴν ὀρθάνοικτη καρδιά σου; «Πικρὰ Νεότης».

—Ὅποια αἰσθηματικὴ θὰ ἐπιθυμῇ νὰ συναντήσῃ μέσῳ ἀλληλογραφίας, εἰλικρινῆ καὶ αἰσθηματικὸν νέον, μὲ σκοπὸν φιλίαν καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ, ἂς γράψῃ : *Mr John Georgiou, General Delivery, Detroit Mich U.S.A.*

—Κορίτσια, ποιὰ θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ χαρίσῃ λίγες στιγμὲς εὐχάριστες μὲ τὴν ἀλληλογραφία της; Γράψατε : Μακόπουλον Χρόνην, ΧΙ α' χειρουργεῖον τ. τ. 928.

—Νεαρὸς φοιτητὴς ἀλληλογραφεῖ μὲ δίδας· σκοπὸς ἡ παρηγορία τῆς μοναξιᾶς του καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. — Καπουλέαν Χρῖστον, 8ον πεζ. Σύν)μα, ΙΙ Πολ]χία, τ. τ. 929.

—Σίγμα! (Κασαμπᾶ) ἐπιστολήν σας ἔλαβον. Ποὺ ἀπαντήσω; — Γ. Κ. Μ. 3]40 Συν]τος Εὐζώνων, τ. τ. 930.

—'Αλληλογραφῶ μετὰ δίδων κάτω τῶν 18 ἐτῶν.—«Πάρις», *P. R.* Πάτρας.

—'Αλλάζω c.p. μὲ Γυθειωτοποῦλες κεντίστριες, μοδιστροῦλες, κορδελιάστρες, μαθήτριες καὶ . . . ὄχι μὲ φοιτήτριες. — Στράτης Στρατάκος, ἔφεδρος ἀνθ]στής, 2]39 Συν]τος Εὐζωνικοῦ, τ. τ. 915.

—'Αλληλογραφῶ μὲ κορίτσια μορφωμένα ἕως 18 ἐτῶν· σκοπός: φιλία ἢ γνωριμία.—Γράψατε: Κ. Γ. *P. R.* 'Ενταῦθα.

—Γιὰ μιὰ μαγικὴ τῆς ψυχῆς ἔξαρσι, αἰθερία τῆς φαντασίας κτῆσι, ΜΟΝΟΝ μὲ ψυχὰς ἀδελφάς, ἀντιλαμβανομένας ἀλλήλας, τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλὰ καὶ καλλίστου κόσμου.—«*Charlambs*», *P. R.* Θεσ]νίκην.

—Παρακαλεῖται ἡ δ]νίς, ἡ ἀλληλογραφοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «*Ophelie*» μὲ τὸν «'Ονειροπόλον», ὅπως γράψῃ : Λοχ. Κουρῆν Γ.—Μ. 'Επιτελεῖον 18ον Συν]τος. 'Ενταῦθα.

—Ποιὰ 'Ελληνοποῦλα θὰ θελήσῃ νὰ ὀλιγοστεύσῃ μὲ δυὸ λόγια παρήγορα καὶ συμπονετικά, τὴν πεζότητα ποὺ προκαλεῖ ἡ ζωὴ τοῦ μετώπου σὲ δυὸ φίλους;Προτιμῶμεν Χίου, Θεσ]νίκης, 'Αθηνῶν, Κηφισσιᾶς, 'Αμαρουσίου, Φαλήρου, 'Αλεξανδρείας, Καραγάτς καὶ προσφυγοποῦλες. — Γράψατε: «Φιλέρημον» καὶ «'Ασκητήν», ΙΙΙ Πολυβολαρχίαν 13 πεζικὸν Σύν]μα, τ. τ. 928,

—Χρῆστον Φερτάκην. Αἴγιον.— Καὶ σὺ μὲ λησμόνησες; —»Μαραμένο Τριαντάφυλλο».

—Μελαχροινοποῦλες, Ζευγολατιό. Λυποῦμαι ποὺ ἔγινε δεσποινὶς καὶ κοροϊδεύει ὁ Κωστῆς. Γιοσάσης.

—Δύο νεαροὶ λοχίαι, μόλις 22 ἐτῶν, αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ δ]νίδας 'Αθηνῶν, Θεσ]νίκης, Ναούσης, Κοζάνης καὶ προσφυγοποῦλες ἐκ Μ. 'Ασίας· σκοπός: γνωριμία καὶ ὅτι ἐπακολουθήσῃ· ψευδώνυμα ἀποκλείονται. — Γράψατε: Λοχίαν Παπαγεωργίου 'Αλέξ.. Λοχ. Φτίκαν Χρῆστον, 8ον πεζ. σύν)μα, 10ος λόχος τ. τ. 929.

—'Αλληλογραφῶ μὲ δ]νίδας, ἕως 16 ἐτῶν· προτιμῶ Πατησιωποῦλες ('Ιππολύτου ἢ Πάρνηθος).—Ν. Τσαγκλῆς, *P. R.* 'Αθῆναι.

—'Ανταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ 'Ατθίδας ἕως 16 ἐτῶν· σκοπός: ἁγνὴ φιλία· ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: 'Ανδρέαν 'Ανδροῦτσον, *P. R.* 'Αθῆναι.

—'Απογοητευμένο ναυτάκι ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων 15—20 ἐτῶν, ἐξ ὅλης τῆς 'Ελλάδος. Γράψατε : 'Αθανάσιον Βελιατίτην, θωρηκτὸν «Κιλκίς», Βόλον.

—Κορίτσια, ὀλίγη προσοχὴ· ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ καὶ ἀπ'εὐθείας στὸ χακί. Ζητῶ παρηγοριά. Γράψατε : Α.Γ. Στρατιωτικὴ διοίκησις Σάμου—Βαθύ.

—Παναγιώτα (ἔναντι Ὑπουργείου Ναυτικῶν). Σύστασίν σας ἤλλαξα, συμφώνως ἐπιθυμίας σας. Φροντίσατε λῆψιν ἐπιστολῶν καὶ γράψατέ μου ἀμέσως, πρὸς ἀνακούφισιν μονοτόνου καὶ ἐρημικῆς ζωῆς μου. Δεκανεὺς Α.Δ. ΧΙV Μοῖρα συζυγαρχιῶν, τ.τ. 918.

—Δύο νέοι 17ετεῖς, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μόνον μὲ μαθήτριες Θεσσαλονίκης. Γράψατε : «Πληγωμένην Καρδιά», ἢ «Πονεμένη ψυχή», *p.r.* Θεσ]νίκην.

—'Αλληλογραφῶ μὲ ὅλα τὰ εἰς τὴν 18ετῆ ἡλικίαν μου κορίτσια. Σκοπὸς φιλία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε : Νῖκον Σκαργιώτην, Μακρακώμην.

—'Ανταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ μορφωμένας δίδας. 16—19 ἐτῶν. Προτιμῶνται μαθήτριαι. Γράψατε : «Βεατρίκην» *p.r.* Ἄρταν.

—Δύο λησμονημένα ναυτάκια ἀνταλλάσσουν *c.p.* καὶ ἐπιστολὰς μὲ ἁπαξάπαντας, πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των. Γράψατε : «Περιπλανώμενο» καὶ «Λησμονημένο ναυτάκι», νοσοκομεῖον 'Αμφιτρίτη, Θεσσαλονίκην.

—'Αξιωματικὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δίδας πανταχόθεν, Γράψατε : Τ.Σ. ΧΙΙ πεδινὴ ἐφοδιοπομπή, τ.τ. 925.

—'Αλληλογραφῶ μὲ κορίτσια μορφωμένα. Σκοπὸς φιλία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε : Δεκανέα Γεώργιον 'Ανδριόπουλον, 1ον σύν]γμα πεδινοῦ πυρ]κοῦ Μ· 'Επιτελεῖον, ἐνταῦθα.

—Δ]νίδες, ἀλτ ! δύο νεαρὰ φανταράκια, ἀτρόμητοι πολυβοληταί, εὑρισκόμενοι ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὸ μέτωπον, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἁπάσης τῆς 'Ελλάδος. Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες, ἀπὸ 18 - 21 ἐτῶν, καλῆς οἰκογενείας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: στρατιώτην Σκαρλάτον Κωνστ. καὶ Παπακάτσικον Στυλιανόν, 19ον πεζ. σύν)μα, 2α πολ]χία, τ. τ. 912.

—Συριανὲς καὶ Κυκλαδίτισες, ἀλληλογραφεῖτε;- Γράψατε: «'Εγκαταλελειμένο Συριανὸ τηλεγραφητάκι», λόχον ἀσυρμάτου, τ. τ. 940

—'Αλληλογραφῶ μὲ Κρητικοποῦλες καὶ μόνον. Σκοπὸς διασκεδάσεως. Ε. Μαυρογιάννης ἀνθ]στής, *XIV* Α.' Μοῖρα 'Ορειβ. Πυρ]κοῦ. τ. τ. 918.

—Μαρίαν Μουσλ.., Εἰρήνην Τζαβ.., Καραγάτς, Λιλίλα... Κέρκυρα.- Σᾶς ἔγραψα *p. r.* Γιατί πάτε πάσσο στὸ πόκερ τῆς ἀλληλογραφίας; Μήπως δὲν τὸ ξέρετε καλά;-'Αχουριώτης

'Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω λογοτεχνικὰ κομμάτια, μὲ ὅσους καὶ μὲ ὅσες πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀγιάτρευτη αὐτὴ ἀρρώστεια, τή... φιλολογία ἂς τὴν ποῦμε ! 'Αχουριώτης 'Ιωάννης. ΧΙ Μεραρχία, 5η Πυρ)χία 'Οβιδόβολων, τ. τ. 928.

—Δύο νεαροὶ χακιφόροι αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ αἰσθηματικὰ κορίτσια. Προτιμῶνται Ναυπάκτου,'Πατρῶν, Κομοτινῆς, 'Αρτης.- Γράψατε: Λ. Κ. Χ. Α. 3ην Διμοιρίαν Διανομῶν, τ.τ. 905.

—Νεαρὸς λοχίας, εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέτωπον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ χήρας μορφωμένας, πρὸς διασκέδασιν τῆς πονεμένης του καρδιᾶς, καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ, Ψευδώνυμα ἀποκλείονται.- Λοχίαν Μιχαλοηλιᾶκον 'Ηλίαν, 8ον Σύν)μα Πεζικοῦ, *IV* Μεραρχίαι 3ος λόχος, τ. τ. 929.

—'Αλληλογραφῶ μετὰ δίδων καταγομένων ἐκ βουλγαροκρατουμένης Θράκης, καὶ φερουσῶν τὸ ψευδώνυμον «Δόνα Σόλ«. Γράψατε: «Πολυνείκην», *p. r.* 'Αλεξανδρούπολιν.

—Εἰρήνην Τζάβ.., καὶ Μαρίαν Μουσλ..., 'Ορεστιάδα. Σᾶς ἐγράψαμεν *p. r.* 'Αναμένομεν ἀπάντησιν.- Λοχίας Σφαλαγκᾶκος, δεκατεὺς Δραμᾶζος.

—ΕΜΜ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ.—ΔΗΛΩΣΙΣ. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἄμεσον προσωπικὴν γνωριμίαν μετὰ διδων Πειραιῶς, 'Αθηνῶν Σκοπὸς ἡμῶν ἀποβαίνει ἱερός. Ζητῶ δὲ μόνον ἄμεσον προσωπικὴν γνωριμίαν, διὰ νὰ ἐξηγήσω σαφέστερον τὸν σκοπὸν τοῦτον. Γράψετε καὶ ζητήσετε περισσοτέρας λεπτομερείας ἀπὸ τὸν κ. 'Εμμ. 'Αγαπητόν, *p. r.* 'Αθήνας.

—'Αδαμαντία. Γράψε μου καὶ σύ... Χρ. Κοκολέτσος.

—Κορίτσια ποὺ πονεῖτε καὶ νοιώθετε τί εἶνε ἀγάπη, ποιὰ θὰ γλυκάνῃ τὴν καρδιά μου ποὺ στενάζει ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ τῆς τὴ χαρίσω: -- Γράψατε: Δημητρᾶν Σπῦρον, 24ον Πεζικὸν Σύν)μα 2α Πολ)χία, τ. τ. 938.

—Νεαρὸς ἀνθ)γὸς τοῦ Πεζικοῦ, εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέτωπον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καὶ χήρας μορφωμένας, πρὸς διασκέδασιν τῆς πονεμένης του καρδιᾶς. ψευδώνυμα ἀποκλειονται. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ,— Σύστασις: 'Αν)γὸν Σεχίνην Μιχαήλ, 8ον Σύν)μα Πεζικοῦ, *IV* Μεραρχίας, τ. τ. 929.

—'Ανταλλάσσω *c. p.* καλλονὰς πανταχόθεν μὲ εὔμορφα κορίτσια.-- «Κοσμογυρισμένος Καβαλλάρης», τ. τ. 926.

—Ἕνα ρωμαντικὸ φανταράκι, πρὸς διασκέδασιν μονοτόνου ζωῆς τοῦ μετώπου αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Χίου καὶ προσφυγοποῦλες Θράκης, 'Ιωνίας καὶ Κων(πόλεως. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται.- Γράψατε: «*Rose of Chios*», 6ον Σύν)μα 5ος λόχος τ. τ. 915.

—Δύο νεαροὶ τηλεφωνηταὶ αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Προτιμῶνται Τριπόλεως, Πατρῶν, Πύργου, Αἰγίου, 'Αθηνῶν.Γράψατε: Δεκανέα Λαμπίρην Παναγ. τηλ)τήν, Πέτρον Παν, ΙΧ Μοῖρα ὀρ)κοῦ πυρ)κοῦ, Μ. 'Επιτελεῖον τ. τ. 938.

—'Ανταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δίδας ἁπάσης τῆς 'Ελλάδος. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Γρεντάκην Εὐάγγελον, 18ον σύ(μα 5ος λόχος, 'Αθῆναι.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Οἰκονομόπουλον, θὰ στοιχίσῃ δρχ. 25 Τὸ πρόσωπον ποὺ γράφετε ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ τὴν ἀλληλογραφίαν του εἰς τὴν ἰδίαν θυρίδα.

'Ενεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ Μ. Παπαπαναγιώτου, Εἰρήνη Σαλλά, 'Αθ. Δημητρίου, Β. Κανελλόπουλος, 'Εμ. Μαυρογιάννης, Ι. Μπιμπλῆς, Φωφὼ Δημάκη, Ν. Λουράντος, Ε. Λεχνιδάκης, Α. Ζαρίφης, Πύργος Χρῆστος.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Κουρασμένος διαβάτης», «Νοσταλγός», «Τὸ χέρι ποὺ σφίγγει», «Κλασικὴ μύτη», «Μαγεμμένο ἄστρο», «Τρελλὸ ἀγόρι», «Ἀκαλημέριστος»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ -- ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἀγορὰν ΜΑΝΕΣΗ καὶ ΑΥΓΟΥΣΤΗ, — Χαλκοκονδύλη 86α 'Αθῆναι —θὰ εὕρετε ὅλα σας τὰ εἴδη εἰς Συλλογὴν πλήρη καὶ τιμὰς Καλλιτεχνικάς.

'Επίσης πλήρη Συλλογὴν Γραφικῆς Ὕλης, καὶ Καλλιτεχνικῶν Τυπογραφείων. Ζητήσατε τιμοκατάλογον.

'Αποστολαὶ ἁπανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΦΤΩΣΙΕ

Πιρδίκω μ' π'λί μ',
Τ'ν πιρασμέν' Κεργιακή,
κεῖ π' στικόμ'ν στ'ν πλατέα τ' σιδεροδρόμ' κ' ἐπερίμ'να τ' τραίνου γιὰ νὰ μ' φέρ' στοὺ χουριὸ σ' νὰ παραθεριστοῦμι,κατὰ πῶς σ' εἶπα, κὶ τὰ ξιλαριγγιαστοῦμι περὶ δι' ἔρουτα κ' ὑμέναιουν, μ' ζ'γώνει ξαφν'κὰ οὐ σπιτ'νοικοκύρ'ς μ' κὶ κρέν' μειλιχείους κ' ἠσθηματ'κῶς:

—Κύργιε Μήτρου, εἶσθι καλά; 'Η δεσπ'νὶς Πιρδίκω;

— Καλλίτ'ρα, τ' κάνου. Γιατὶ ρουτᾷς;.. Τρία σουστὰ χρ'νάκια μοῦ παριστ'νις τ'ν Ὀθέλλου κὶ τώρα μ' ἐρουτᾷς τ' γίνουμι; Μπὰς κὶ ρέχτ'κις κανιὰ νέαν αὔξ'σι;

—Ἄκα, μ' λιέει, ἔτσ' θέλου νὰ γέν'μι φίλ'. Πᾶμι νὰ σ' δώκου καφφέ;

Μ' ἰπῆρ' ἀγκαζὲ κ' ἐτραβήξ'μι κατὰ τοὺ καφφενίγειου.

Στοὺ δρόμου μ' συναντᾶν τ' κουρίτσα τῆς κερίας Φανῆς τ'ς γ'τόνισσας, μ', ὅπ' ὄντας μ' ἐγλιέπαν ἄλλουτις τ'ν ἰλαρὰ κὶ τ'ν κουκίτ' βγάναν ἀπ' τ' φόβου τ'ς.

—Κύργιε Δημ'τράκη; μ' κάν' ἡ μία.

—Σιὲρ Μιμὴ, μ' κάν' ἡ ἄλλ', πῶς εἶσθι; Ποῦ πᾶτι;

—Στ' καφφενίγειο, τ'ς ἀπαντῶ. Ἂν θέτι σᾶς προσφέρου ἕναν φιμινιστ'κὸν ναργιλέ.

—Μὶ τ' μπαρδόν', μ' κάν' ἡ μία. Ἐμεῖς θὰ σὶ τρατάρ' μ' μίνια πάστα. Ἔρχεσι;

Πῶς νὰ μὴν πάου; Ἀφ' τοὺν κιρό, ρὲ ζούδιουν, ὅπου χουρ'στήκαμι ἔχου νὰ βάνου γλ'κὸ στοὺ στόμα μ'.

Τραβήξαμι μέσα σ' ἕνα ζσχαρουπλαστείγιου κ' ἐφάγαμ' δύγιου πάστ'ς. Δὲν μ' ἄφ'καν νὰ πλιερώσου πιντάρα.

—Κὶ τ' χρόν', τ'ς κάνου, κὶ πάντα τέτοια... Ξαφν'κὰ γλιέπου ἀποτόμους νὰ μ' χαιρετάη ἕνας κύργιους τ' κουτιοῦ κὶ νὰ μὶ βγάν' τ' καπελλο τ' ἴσα μὶ κάτου.

—Χαίρ'τι, μ' κάν', μουνσιὲ Μητρό, ποῦς εἶσθι;

—Ποιὸς εἶν' αὐτ'νους; μ' κάνει οὐ σπιτ'νοικοκύρ'ς μ';

—Οὐ Νίκους οὐ μπακάλ'ς τ' κρένου, ὅπ' ἔ'ει μαγαζὶ δίπλ' ἀπ' τ' σπίτ' μ'.

—Κὶ σ' χιριτάει ἔτσ' βαθυσιβάστους;

Πῆγι νὰ μ' φύγ' τ' μυαλὸ μ'.Τ'ς χιρέτ'σα οὖλ'ς ὑπεσχέθ'ν ἕνα ραντ'βοῦ στ' κουρίτσα κὶ ἀμ'λύθ'κα γιὰ τ' σπίτ' μ'. Κάτι μ' ἔτρωε μέσα μ'. Πῶς ἄλλαξι ἔτ' οὐ κόσμους; Διὰ ποίουν λόγουν, διὰ ποίαν ἠτίσν μοῦ συμπεριφέροντι οὗλοι ἔτσ'; Μπᾶς κὶ μ' ἄλλαξι κάνα τιλώνειο κ' ἐγίν'κα ξαφν'κὰ κόντις, διπλουματ'ς, φιφτυτοῦ; Τ'ράοι στ'ν καθριέφτ'—τίπουτ'ς. Ἴδιος, καταΐδιους κὶ χειρότ'ρους.

—Πίσω μ' σ' ἔχου σατ'νά, ἔκανα ἀπ' μέσα μ', Τ' ἔχου ἀπάνου μ' κὶ μὲ κουρπλιμιντάρ' ἔτσ' οὐ κουσμάκ'ς; Ποὺς γένετι αὐτ'νη ἡ δ'λειό, ἔτσ' μονοκοπανιὰ νὰ γένου περιζήτητους, ἀξιεράστ'ς κὶ ἐκ τοῦν οὐκ ἄνεπ; Πρέπει νὰ τ' μάθουν τ' μυστικό.

Μία κὶ δύγιου γιὸ τ' Ζάππειου. Ἰκεῖ θάβρ'σκα τ'ν ξάδερφό μ' τ' Σουτήρς, ὅπ' ἤταν κάπ'τες ψάλτ'ς, κι' αὐτ'νους σίγ'ρα θὰ μοῦ διαλοῦσι τ' διαφ'ρά.

Τὄβρανα στ πόδια σὰν νὰ μ' ἔτσουζι δρότσ'λας.

Φτάνου στοὺ Ζάππειου κι' βρίσκου τ' Σουτήρ'.

—Τ' συβαίν', τ' κάνου, στ'ν πιρίστασ' αὐτούν'; Θἄγμο;

—Ἄκου, μ' λιέει... Ἔπισι ἡ λίρα κι' γιὰ δαύτου σ' μ' λάει ἔτσ' οὐ κόσμους.

—Ἔπισ' ἡ λίρα;

Μουτσο'κλέτα γίν'κα κι'πῆρα τ'ν κατήφορου...

—Ποὺ πᾷς; μ' κάν' οὐ Σουτήρ'ς.

—Θὰ στιφανουθῶ, τ' κάν', σὺθουρεὶ κι' ἀσυρματ'κῶς.

—Στάκα, μ' λιέει, γιατ' τώρα μὶ τ' πίσιμου τ'ς λίρας ξιπίσανι κι' ἦ προῖκ'ς κι' δὶν συφέρ.

Δὶν στὄπα ἰγώ, οὐρὴ ἀλλοίθουρη; Μήτι στὰ στιγνὰ μήτι στὰ βριμένα. Ἰκεῖ, θὰ τυραγνιστοῦμι ὡς π' νὰ τζιτζικιάσ'μι ἀπ' τ'ν καῦμό. Γιὰ πέφτ', γιὰ σηκών'τι ἡ λίρα μόνο δὶν φτάν' τ' σκοινὶ διπλὸ πιρ'σεύει. Πνίξου μὶ δαύτου νὰ ἡσυχάσου. Ἀ σ' χτίρ.

Κι' ἂν ἀφτώσ' κι' ἀπαφτώσ'
κι' ἂν καθῆνι περιπτώσ'
γάμους μήτι μὶ τ'ν φτώσ'.

Ταῦτα κι' μένου, γειά σου κι' ἀντίου μ'.

Μήτρους Κουργόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἐπιτυχοὺς λαβὰν
ἐπκαιρίαν,
ἀπεφάσισον, ἐκ κοινοῦ
κσὶ ἀνενδότως,
μετὰ μιᾶν κερίαν
ἐκδιδοῦναι ἑβδομαδιακῶς
καινὸν καὶ κενὸν περιοδικὸν
πολυχρωμοτυπιακῶς,
ἦγουν μεμονοχρωμίαν,
μετὰ πληθὺν εἰκονιακίων
καὶ πλείσθων παιγνιδιαρακίων
τραγικωτάτων λίαν,
τὸ ὁποῖον
θἀβασθῆτεἀνηλεῶςτὴνκοιλ'αν
ἐκ τῶν ἑαπτοῦ ἀσθείων.

Φανδαζόμενος δὲ ὡς φρέσχον πρᾶγμα
θὰ κατασχευάοω τὸ ὄγδοον θαῦμα
καθόπερ λουσάδον καὶ δροσάτον,
καὶ κρύον ὡς ἐμβούζιον χιονάτον,
τουτέσθιν μὲ κέφιον θὰ περιγράπτω
ὕλας ἔπχαρεις καὶ μόδους πολλούς,
ὅπερ θὰ ποιῇ ἀπθόνους παγετούς.
Καλὸν ἐσθὶν ὄθεν, ὦ ἀναγνωσθεῖς,
νεολεῦ, κερίαι καὶ δεσφοινίδια,
νά πεφορῆτε πατατούκας καὶ ἐμβελερίνια.
Οὕτως ἐχόνδων τῶν πρηγμάτων
καί καταθέτρια οὖσα ἡ κερία
τῶν χρημάτων
ἔγογε δὲ προσφερούμενος
τὴν ἐλγασίαν μου τὴν πνεφματικήν,
βούλομαι καταβροχθῆσαι
τὰς ἑαπτοῖς καταθέσεις ἀπνευσθεί,
οὐκ μὴν ἀλλὰ
καὶ τὰς συνδρομέας συνδρομάς
τίς, περικαλῶ, θὰ κανονίσῃ καὶ ἀπτάς;
τὸ ὁποῖον
πρὸς ἐξόνδωσιν τῶν ἐλγασίων.
Ἐν δούτοις, διὰ καλὸν κσὶ διὰ κακόν,
βασθάζων τὴν ἐνθάδε θέσιν ἐπὶ τοῦ παρόν,
μήπως ἐξαιφνιδίως λυκαυγὲν τινὰ
τεθνήξει τὸ ἐκδοτήριον τοῦ σατανᾶ,
μνείσκων δὲ οὕτω ὡς ἐμβλὰξ ἄνευ δουλέα
θὰ λέξω—τί χαμβέρια κύριε μασθορέα;
τὸ ὁποῖον
κέχρυσιν γνῶσιν οἱ φρουρεῖς διὰ τὸ σαρκίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΕΝΑΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Β'. ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΠΙΤΙ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Σφαίρας» σᾶς ἐδώσαμεν τὸ Α' μέρος τοῦ φουτουριστικοῦ καὶ εὐθυμογραφικοῦ διαγωνισμοῦ μας καὶ σᾶς προσκαλέσαμε ν'ἀπαντήσετε καὶ νὰ βρῆτε τὸ 'Αθηναϊκὸν κατάστημα, ποὺ παρίστανε τό μυστηριῶδες σχέδιον τοῦ πρώτου μέρους.

«Τὸ 'Αθηναϊκὸν κατάστημα εἶνε τοῦ κ. Χρυσικοπούλου, τοῦ ὁποίου παραπλεύρως εὑρίσκεται ὁ Ἄρειος Πάγος, (χιόνια καὶ Δικηγόροι), διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθε καὶ ὁ κλέπτης εἰς τὸ κατάστημα. Παραπλεύρως, πρὸς τὸ κάτω μέρος, εἶνε ἡ πόρτα τοῦ καταστήματος 'Αδριανοῦ, ἐμπρὸς ἡ γραμμὴ τοῦ τράμ καὶ ἔναντι τὸ 'Αρσάκειον, ὅπου βιβλία καὶ τραυματίαι».

Τὴν ***πρώτην*** ἐπιτυχῆ ἀπάντησιν μᾶς τὴν ἀπέστειλεν ἀμέσως μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ φύλλον τῆς «Σφαίρας» ἡ κ. Ὄλγα Οἰκονομίδου, ὀδοντοϊατρὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 51.

Ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 22 Μαΐου μᾶς ἀπέστειλαν καὶ οἱ κ. κ. ***Παῦλος Μ. Παχούλης, Φίλιππος Κ. Ἰωάννου, Μ. Μπουργιᾶς, Ἀνδρέας Ἀντύπας, Γ. Γεωργιάδης καὶ Σπῦρος Σαραντόπουλος.*** Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ θὰ στείλουν μέχρι τῆς 30 Μαΐου ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις εἰς τὸ Α' σχέδιον.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Σήμερα σᾶς δίνομε τὸ σχέδιον ἑνὸς μεγάλου 'Αθηναϊκοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σχέδιον, ὅπως βλέπετε, εἶνε πολὺ περίεργον καὶ ἀστεῖον λιγάκι. Θὰ τὸ βρῆτε; Προσέξατε. Πρόκειται περὶ σπιτιοῦ 'Αθηναϊκοῦ ἀπὸ τὰ πειὸ ἀρχοντικά.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΑΛΛΑΜΑ

Τί εἶνε, ρὲ, καὶ τοῦτος ὁ κόσμος. Σὲ δέκα μέρες ἐφτὰ φάτσες ἄλλαξε ἡ λίρα. Ἀπὸ πεντακόσες ἔφταοε στὴςδιακόσες.Θρῆνος καὶ ὀδυρμὸ 'στὴν ὁδὸν Σοφοκλέα. Κάτι κοιλαράδες, ποὺ λές, φυσοῦνε τώρα σὰ χαλασμένες φυσαρμόνικες ὅξω ἀπ' τὸ χρηματιστήριο. Ἄλλοι γυρίζοννε στὸ σπίτι τους μὲ ἰσοπεδωμένες κοιλιὲς καὶ μὲ κάτι φάτσες ποὺ λὲς κι' ἔκανε ἀνασκαφὲς ἀπάνω τους ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία. Ρὲ, πῶς κάνουνε γιὰ τὰ λεφτά! Ρὲ, εἶνε νἄχῃς ὑπόληψι στὸ χρῆμα; Ἕνα κάρρο λίρες νἄχα θὰ τ' ἄδειαζα στὸ δρόμο,ἔτσι γιὰνὰ ἐνισχύσω τὴ σκυρόστρωσι!.... Ὅταν πληροφορήθηκα τὸ πέσιμο εἶπα στὸ μεσίτη ποὺ μοῦ εἶχε ἀγορασμένα τρεῖς λίρες: «Βάρτες πάρουλι».«Ρὲ Βλάμη», μοῦ λέει θὰ πέσουνε. Νὰ τὶς δώσουμε στὰ διακόσα τριάντα». Τὸν πῆρα κατὰ μέρος καὶ τοῦπα: «Ρὲ σύ, μὲ ξέρεις γιὰ ἄναντρο;» «Ὄχι» μοῦ λέει. «Τότες τί μοῦ κουβεντιάζεις περὶ πανικόν; Θὰ τὶς ἀφήσῃς νὰ πᾶνε στὸν ἄσσο». Καὶ τὶς ἄφησε. Θὰ πῆς θὰ ζημιωθῶ. Θὰ τὸ προτιμήξω αὐτὸ παρὰ νὰ ἔβγω προσβλημένος σὰν τοὺς κοιλαράδες ποὺ κάνανε τὸν κάργα ὅσο ἀνηφόριζε ἡ λίρα. Ἂν εἴχανε φιλότιμο θὰ τὶς ἀφήνανε. Ἔ, ρὲ, καὶ νἄχα ἐφνὰ δισεκατομμύρια χρυσίο, Μανιώ μου! Θὰ σοῦ κατασκεύαζα χρυσὸ παλάτι,χρυσᾶ ἁμάξια, χρυσᾶ σκαρπίνια, χρυσᾶ ἐπανοφόρια ὥς που νἄβγα'ες τὴ χρυσῆ... νὰ πέθαινες πλούσια...Μὰ σπάω, ρὲ Μανιὼ, τὸ κεφάλι του νὰ εὕρω τὸ αἴτιο τῆς τοιούτης καταστροφῆς. Γιατὶς δηλαδὴ τὸ συνάλλαμα νὰ κατεβαίνῃ; Μήπως καὶ πρόκειται περὶ κόλπο; Ἂν εἶνε ἔτσι θἄχουμε γρήγορις ἀνορεξιὲς στὴν ἀγορά. Μὰ ὥς ν' ἀνεβῇ πάλι τὸ συνάλλαμα, ρὲ Μανιώ μου, ἐγὼ θὰ παίζω στὸ χρηματιστήριο τοῦ ἔρωτα. Καὶ 'στὴν λίρα καὶ 'στὸν ἔρωτα θὰ πηγαίνω μὲ τὰ *κάτω*... Ἐξηγοῦμαι, νομίζω; Μὰ καὶ σύ, ρὲ Μανιὼ, εἶσαι σὰν τὴ λίρα. Μιὰ μοῦ ἀνεβαίνεις καὶ μιὰ μοῦ κατεβαίνεις στὴ θερμότη. Προχτὲς μοὔφταοες στῶ 203 ἐξ αἰτίας καὶ σοῦ ἀνέβαλα τὸ γάμο μας.Ἅμα σοῦ ρίξω πάγια τὰ ζάριαδπως τὰ θέλεις ἀνεβαίνεις στὰ 500. Τώρα πάλι ποὺ δὲν στἄρριξα καλὰ καὶ σοὔφερα ἄσσους κυμαίνεσαι μεταξὺ τοῦ διακόσακοὶ διακόσια τρίο. Κι' ὅταν ἐκπέφτῃς στὴ θερμότη δὲν ρίχνεις τοὐλάχιστον καὶ τὴν τιμὴ τῶν τροφίμω ὅπως γίνεται μὲ τὸ συνάλλαμα. Τἄχεις ὅλα κουμπωμένα... ἀμείλιχτο πλάσμα. Λέω ὅτι φέρνεσαι ἐνίοτες ἐπιπολαίως. Ἐννοοῦμαι. Κι' ὅταν συμπεριφέρνεσαι τοιούτως μὲ γιομόζεις μὲ ἰδέες ἀνόμορφες. Κάνεις νὰ ποῦμε τὸ μυαλό μου σὰν προσφυγικὸ καταυλισμό. Νὰ μὲ συμπαθᾶς ποὺ γκρινιάζω λιγάκι σήμερις. Εἶμαι 'ραβωμένος. Μοὔχει ἀνακατέψει τὸ στομάχι κι' αὐτὴ ἡ συδιάσκεψι τῆς Λωζάνης. Τρακόσοι νοματέοι μαζωχτήκανε καὶ δὲν μποροῦνε νὰ λύσουνε τὸ σπουδαῖο αἴνιμα. Ἄε, ρὲ, σαχλαμάρες! Τί συμβαίνει κύριος; Θέλει ἀποζημίωσι ὁ Ἰσμέτης, Νὰ, ρὲ, ἀποζημίωσι. Τοῦ βαρᾶς ἕνα χαστοῦκι πλακὲ καὶ τὸν στέλνεις ἄνευ φορτωτικὴ στὴν Ἄγκυρα. Κι' ἂν κάνῃ πῶς ἀγριεύει ἡ Εὐρώπη κοπανᾶς μιὰ μαγκουριὰ πρὸς Βορρᾶ, μιὰ πρὸς Νότο καὶ τοὺς κάνεις πτὶ πατέ. Ἔτσι, ρὲ, λύνονται τὰ φλέγον ζητήματα. Ἄπ ἔπον ἄμ ἔργος! **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Ποὺ θὰ περάσετε τὸ καλοκαῖρι σας, παιδιά;
ἐγὼ ὁ ἄμοιρος τὸ νοῦ μου χάλασα.
Ἢ θὰ πνιγοῦμε ὅλοι στὴν ξηρὰ
ἢ ποὺ θὰ σκοτωθοῦμε μέσ' στὴ θάλασσα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἰουνίου.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἀλλάζω τὸ σύστημα τῆς βραβεύσεως τῆς ἐπιτυχοῦς ἀπαντήσεως: Ὅλαι αἱ ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις, ποὺ θὰ ληφθοῦν μέχρι τὸ ἑσπέρας τῆς 5ης Ἰουνίου, θὰ τεθοῦν εἰς κληρωτίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξαχθῇ μία ἡ ὁποία καὶ θὰ βραβευθῇ. Ὡς βραβεῖον θὰ δοθῇ ἕνα φλακονάκι Παρισινοῦ ἀρώματος.

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν.

Ο Κ. ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ